

*AVE
MARIA*

NOVEMBER, 1948

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

November, 1948

Lemont, Illinois

Letnik 40

Izdajajo

Slovenski frančiškani
v Združenih državah Amerike

Naslov — Address:

AVE MARIA

Box 608

Lemont, Illinois

Telefon: Lemont 494

Naročnina—Subscription rate:

U.S.A., \$2.50 letno

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:

FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Pomožni upravnik—Ass't manager

BRO. ROBERT HOČEVAR, o.f.m.

Printed by

CROATIAN FRANCISCAN PRESS

4851 Drexel Blvd.
Chicago 15, Illinois

VSEBINA:

	Stran
Evangeljski prizori	1
Marija, Kraljica vseh svetnikov. — P. Alojzij, o.f.m.	3
Misijonski namen za november	4
Marijin rod. — I. G., begunec	5
Rajni materi v slovo. — Franc Ribič	7
Kristus. — A Tome	8
Lilija iz raja. — P. Kazimir, o.f.m.	9
Molitev slovenskih beguncev k Mariji.....	12
Janez "puščavnik". — P. Kazimir, o.f.m.....	13
Pot k Bogu	14
V večeru. — Fr. Bazilij, o.f.m.	15
Propaganda za duše v vicah. — A. Tome....	15
Križem kraljestva križa.—P. Martin, o.f.m. 18	
S križem in sidrom. — Poslovenil p. Bernard, o.f.m....	20
Lemontski odmevi. — Samostanski firbec....	25
Kramljanje na zapečku	29

Published monthly — except October, when published semi-monthly — by the Slovene Franciscan Fathers of Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

“Lazar, pridi ven!”

BOŽJI Zveličar ni nikdar poprej tako jasno govoril, da bo storil čudež, kakor je govoril pred Lazarjevim obujenjem. Farizeji in pismarji naj vejo za njegov božji namen in naj vidijo njegovo božjo moč. Ker pa mu tile niso hoteli verovati, se je skliceval na svoja dela in poudarjal, naj verujejo vsaj delom in spoznajo, “da je Oče v njem in on v Očetu.”

In ko je Jezus stal pri grobu rajnega Lazarja, ki je že štiri dni v njem ležal, se je pretresel v duhu. Videl je, kako ljudje žalujejo Lazarja, posebno pa Marta in Marija, njegovi dve sestri. In zdaj so bile oči vseh obrnjene v njega, ki je bil malo poprej Marti izjavil: “Jaz sem vstajenje in življenje.” Tu se razžalosti še njegovo mehko srce. Nežno sočutje ga prevzame in grenke solze mu zdrsnejo po božjem licu. Jezus zajoka, kakor piše evangelist.

Misel na črno nehvaležnost Judov, na njihovo trdovratno, slepo nevero je pretresla Jezusovo dušo in mu z nežnim sočutjem vred izvabljala solze na lice. Njegove solze ne govore samo, da je mehko njegovo srce in da je njegova ljubezen nežnejša od materine, marveč tudi da je ta ljubezen v prvi vrsti namenjena zveličanju sveta in da mu je srce do solz ranjeno, ker vidi, da ga zametavajo voditelji njegovega ljudstva.

V teh čustvih stoji pred grobom. V slovesni molitvi dvigne oči kvišku in, kakor sam pravi, zavoljo ljudstva, ki stoji okoli, da bi verovali, da ga je Bog poslal, zahvali Očeta. V skrivnostnem strmenju so pričakovali vsi, kaj se bo zgodilo.

Nato zagrmi njegov glas: “Lazar, pridi ven!” In brž se prikaže pred grobom Lazar, trdo povezan in povit, kakor so ga bili po judovski šegi položili; živi in sam stoji. Povečanje božjega Sina se je zvršilo. Dokazal je, kar je ob drugi veliki noči govoril o sebi v templju: “Kakor Oče obuja mrtve in oživlja, tako tudi Sin oživlja, katere hoče . . . Pride ura in je že zdaj, ko bodo mrtvi slišali glas Sinu božjega, in kateri ga bodo slišali, bodo živeli.”

Kraljico vseh svetih angeli časte

MARIJINI
DNEVI

MARIJA, KRALJICA VSEH SVETNIKOV

(Za vse svete, 1. nov.)

GOTOVO ni v nebesih svetnika, ki bi v svojem življenju ne bil častil preblažene Device Marije in se ji ne izročal v varstvo. Če bi mogli vprašati svetnike in svetnice božje, odkod slava, ki jo uživajo, bi nam brezdvomno odgovorili: od božje in naše ljube matere Marije. "Vsi svetniki se imajo mnogo zahvaliti preblaženi Devici, nobena milost se nam ne da drugače ko po rokah Marijinih." Tako je spričeval sveti Arski župnik Janez Vianej. V življenju so vsi svetniki častili Marijo.

Gotovo je tudi, da je v nebesih premnogo svetnikov, ki bi brez pomoči Marijine ne bili prišli nikdar tja. Marija jih je otela peklenškega ognja, in jih spravila s svojim božjim Sinom. Ako bi hudobni duh mogel spregovoriti in si upal priznati, bi gotovo obstal, da se nikogar tako ne boji kakor Marije, ki mu je vzela že toliko duš, na katere je računal kot na svoj gotov plen. Mnogo velikih knjig bi se dalo napisati o tem, koliko zakrknjenih grešnikov se je spreobrnilo na priprošnjo Marijino.

Marija se torej imenuje po vsej pravici Kraljica svetnikov, ker ni ga svetnika, ki bi za Bogom ne bil stavil največjega zaupanja v Marijo. Toda Marija nosi to krono še tudi iz drugih vzro-

kov. Pri svetnikih se najde po navadi pri vsakem le ena izmed čednosti v najvišji meri. Pri devicah čistost, pri apostolih gorečnost, pri mučencih stannovitnost, pri očakah vera, pri vdovah ponižnost. Marija je pa sama okrašena z vsemi. Slava svetnikov temni pred njeno slavo.

"Okoli ni videlo uho ni slišalo in srce človekovo ne občutilo, kar je Bog pripravil tem, ki ga ljubijo." Kaj šele uživa Marija, ki je med vsemi najsvetejša? Zaslužila je večje plačilo, večje veselje, večjo čast in oblast, kakor vsi drugi svetniki, tudi večjo, kakor najvišji angeli. Ni več ena sama žena, ki jo blagruje: Srečno telo, ki Te je nosilo; vsi prebivalci nebeški jo hvalijo in časte. O čudež, kakršnega nebesa še niso videla! Čudež božje vsegamoyočnosti, ki je svojo Mater tako visoko povzdignil! Tu na zemlji je živela v sredi nevernih, hudobnih ljudi, sedaj je pa obdana od milijonov čistih duhov. Presrečna Mati, ko gleda in uživa z dušo in telesom svojega Sina v njegovi nebeški luči. Če je Zveličar sam obljubil slehernemu človeku, da mu bo v nebesih poplačano vsako dobro delo, rekoč da kozarec mrzle vode ne bo brez plačila, ako ga kdo poda svojemu bližnjemu iz ljubezni do njega, koliko ima prejeti šele ona, ki ni

le stregla v imenu Jezusovem, temveč Jezusu samemu, z lastnimi rokami pripravljala mu hrano in drugo, ona, ki je med vsemi najsvetejše živela, vse čednosti si pridobila in izmed vseh največ zaslužnja si nabrala!

Obmolkniti bi moral človeški jezik, ker ni zmožen izreči časti in oblasti, katero je prejela preponižna Devica. O kralju Salomonu nam pravi sv. pismo: *To je kralj sedel na prestolu, in je prišla njegova mati pred njegov sedež, se je vzdignil s prestola in hitel materi naproti, se ji globoko priklonil, ter jo posadil na desnico svojega sedeža, rekoč: Prosi mati, karkoli hočeš, ne spodobi se, da bi ti kaj odrekel.* Tako je tudi Jezus, najvišji, nebeški Kralj, pripravil sedež svoji Materi najbližje zraven sebe in ji enako govoril. Ko pade presveta Devica pred tronom presvete Trojice na svoja kolena in ko jo pozdravi nebeški Oče: *"Pridi moja hči, moja nevesta, pridi iz Libana, da boš kronana,"* — sedaj bi moral obmolkniti človeški jezik. Tedaj ji postavi presveta Trojica veličastno krono tolake časti in slave, moči in oblasti na glavo, kakršne nobena stvar poprej ni videla, ne imela, in je ne bo več dobila.

Raduimo se, da je Kraljica svetnikov tudi naša kraljica in dobra Mati. Veselimo se njene mogočne priprošnje s katero vse premore. Ona bo nam vselej pomagala, četudi nam ne bo vselej vzela vseh križev in težav. To je skrivnost križa, ki je premnogi ne morejo

umeti. da je križ blagoslovljen in da prinaša njemu, ki ga voljno nosi, bogat blagoslov. Križ nas stori podobne našemu Odrešeniku, ki je umrl na sv. križu. in pa Kraljici svetnikov, ki je pod križem stala, preden je Kraljica svetnikov postala. Zato se nam bo morda v naših križih in težavah primerilo, da nam kljub našim gorečim prošnjam Marija ne bo križa vzela. Pa izprosila nam bo več, moč in srčnost, da bomo križ nosili vdano v voljo božjo. Gotovo je velika milost, biti rešen križa in trpljenja, in prav je, da za to prosimo, če je tako sveta volja božja. Pa neizmerno višje in dragocenejše je, kar nam križ prinese. *"Osrečila te bom, pa ne na tem svetu, marveč na onem!"* tako je Marija dejala sv. Bernardki. Da, tam nas bo osrečila na veke. Pomislite, kakšna bo naša blaženost, ko ne bomo gledali več te Device, kako kleči pri jasticah, ko je ne bomo gledali več, kako treneče pod križem svojega Sina.

Da bi mogli tudi mi vsi kdaj priti med svetnike in svetnice božje in povečevati slavo Marijino! Gledali jo bomo tedaj v vsej njeni slavi in se radovali njenega veličastva. Kraljica svetnikov — prosi za nas!

O, da bi vi imeli do Marije tako zaupanje, kakršno morate imeti! Zato hočem za vas moliti. — **Sv. Alfonz ligvorski**

*

Noben sodnik ni tako zvest in neizprosljiv kakor smrt.

MISIJONSKI NAMENI ZA LETO 1948

NOVEMBER:

Molimo za krščansko obrambo delavskih pravic v Afriki.

MARIJIN ROD

T. G., begunec

TAM nekje leži dežela majhna sicer, a tako lepa v svojih krasotah in tako grenka v svojem trpljenju, da ji ime na ne vem. Dežela sonca, smeha, vriska in petja, svobode in razigranega življenja nekdej, danes vsa v črno odeta, ena sama ogromna solza, ena sama krvaveča rana! O domovina, kako so ti izmalčili tvoje obličje! Pozdravljena!

“Tisoč let krvaviš, izkravela nisi! Narod mehkužnež bi dušo izdihnil in še sveče bi mu ne žgali, še bilj bi mu ne peli. Ti pa, tisočkrat ranjen, v trpljenju utrjen komaj zmaješ z rameni pod sovraženo pestjo in praviš: ‘Ta burka je stara že tisoč let.’”

Tako veliki sin Cankar o svojem narodu.

Toda kje je zajemal naš narod, Benjamin med rodovi zemlje, toliko moč, da se je kljub tolikim in tako močnim sovražnikom ohranil do današnjih dni, in tudi danes, čeprav krvavi in se krči v bolečinah, ne kloni in kljubuje vsem zlobnim silam, rekoč: “Vi zlomiti me morate, upogniti nikdar?”

Gotovo ne smemo omalovaževati fizične sile in odpornosti našega naroda, kar je posledica krepkega moralnega življenja, toda računajoč samo na svojo lastno moč bi bil že podlegel koj ob začetku svojega vstopa v zgodovino, kot so preminula tolika bratska plemena in tuji poganski rodovi. Naš narod je našel svojo obrambno moč v krščanstvu, v Mariji. Vzgaljal in rasel je ob Mariji, katero si je oklical za svojo zaščitnico in Kraljico. Marija pa se je

izkazala vernemu slovenskemu narodu ne samo kot dobra Kraljica, ampak tudi sočutna, ljubeča Mati.

Milostna Kraljica si je izbrala svoja svetišča na obmejnih ozemljih in iz teh milostnih prestolov je Kraljica Slovencev varovala svoj rod vsa stoletja. Gospa Sveta, kjer je zibel našega rodu, njega neodvisnosti, kjer so se ustoličevali slovenski knezi; sv. Gora pri Gorici, Višarje, Trsat — to so obrambni mejniki naše zemlje, prestoli milostne Kraljice, odkoder je prevaljevala v notranjost zrdava, pristna slovenska krščanska pobožnost, ki je tako preprosta, a tako globoka, zaupna in domača, kot jo drugje komaj zaslediš.

Pa tudi v notranjosti so zrastle mogočni prestoli: Ptujška Gora, Kurenšček, Marija Pomočnica na Rakovniku, predvsem pa Brezje, o katerem lahko trdimo, da je postalo središče vseslovenske marijanske pobožnosti. Tu se Mati in otrok, Slovenec, še posebno najdeta. O, ko bi doznali vse telesne, še bolj pa duševne čudeže, ki so se tam storili in se še vedno dogajajo na Marijino priprošnjo. Še prav posebno pa otira v današnjih dneh dobra nebeška Mati solze tisočem in tisočem skoraj obupnim otrokom, da v zaupanju v zmago Pravice vdano trpe.

Dalje je značilno dejstvo, da je sredi tako malega slovenskega naroda Mariji posvečenih 82 cerkva in cerkvic, ki so poseben okras naših holmov in gora, kamor jih je postavila ljubezen naših pradedov z lastnimi žulji, in odkoder se

belijo v svet tako prijazno kot bele golobice v poletju in pozvanjajo k molitvi in miru kot nekoč angeljci v prvi sveto-nočni noči. Vsaka cerkev pa ima gotovo posvečen Mariji vsaj en oltar z njeno sliko ali kipom.

Prava krasota, ki jo po drugih deželah zastonj iščemo, so slovenske kapelice, katerih je večina spet Mariji posvečenih. Te, na križpotju velikih cest, vaških in kolotečinskih poti in steza, sredi vasi in mest postavljene, zgovorno pričajo o vernosti in ljubezni našega naroda do Marije.

Tudi naša slikovna in slikarska umetnost izraža od vsega svojega početka na najbolj življenjski način tesno Marijino poseganje v našega naroda življenje. Kako pa se je naš narod otroško pogovarjal z Marijo in jo prosil pomoči, nam povedo premnoge legende. Vso svojo vdanost, ljubezen, občutje, hrepenenje in zahvalo pa je naš rod izlil, bodisi v deklamirano, bodisi v pevno marijansko pesem. Če bi šel kdaj majnik mimo slovenskih trat brez Marijine pesmi, potem bi bila vsa Slovenija en sam grob, kajti ta pesem je neizbrisen pečat ljubezni našega naroda do svoje Kraljice, znamenje našega verskega in narodnega življenja.

Ostuđne kletve, ki tako neizrečeno žali Boga in Marijo, naš narod ne pozna. Žal, da so si nekateri zašli sinovi morali izposoditi to estudno kletev od tujih narodov, ker naš jezik takih umazanij ne prenese. Tako je častil in še časti naš narod Marijo, kljub temu da mu je danes to onemogočeno, celo prepovedano.

Nasprotno pa se je Marija izkazala svojemu rodu vseskozi Mati in Kraljica. Le tri nevarnosti si pogledjmo na

kratko v prerezu zgodovine:

Divji Turki! Strašna so bila leta, ko so ti divjali po in preko naše zemlje. Majhni oropani, morjeni narod, bi bil gotovo izginil, da ga ni Mati varovala. Bele cerkvice so bile trdne in po večini edine trdnjave, kjer so branili naši pradedje najdražje, kar so imeli. Otroci, starčki in žene so se zatekli v cerkev in prosili za moč orožja možem in hrabrim fantom, ki so se postavili na obranu med cerkvijo in obzidjem. A kaj, ko so bili vedno tako maloštevilni in so imeli še neprimerno slabše orožje od sovražnika!

Toda kar je primanjkovalo človeškim močem, je nadoknadila Marija na gorečo priprošnjo vernih src. Mnogokrat je posegla z očitnimi čudeži vmes, le dogodka na Slivnici se spomnima. Le malokdaj se je zgodilo, da je Turk odgnal iz teh "trdnjav" cvet našega naroda v sužnost ostale pa poklal kot "neverne pse", kakor so sami nazivali naše pradede. Pod Marijinim varstvom, ob in v Marijinih svetiščih je naše ljudstvo izšlo zmagoslavno iz dolge in neenake berbe.

Mrzel val iz severa, protestantizem, je spet zatrla Ona, o kateri poje sv. Cerkev: "Ti, ki si vse krive vere sama zatrla . . ." Kdor prebira zgodovino iz dobe protestantizma, vidi, kako lahko bi spričo danih razmer tudi mi popolnoma zapadli v to strašno in trdovratno zmoto.

Najbolj pa je razgrnila svoj materinski plašč čez našo ubogo zemljico v zadnjih letih, ko so jo s tremi globokimi ranami razdelili v tri krvaveče kose. Šovinistični nacizem je bičal naš ne-bogljjeni narod z vso svojo zlobo in pretkanostjo, podaljšal pa mu je njegov bič

brezbožni mednarodni komunizem, ki že pesti naš bratski narod od l. 1919 sem.

Preveliko je trpljenje in gorje, ki ga je nastopil naš narod, da bi se na kratko dalo opisati. Padel je med dva sovražnika, med dva ognja, med dva kamna, ki sta strla njegovo življenjsko moč, a strla je nista, kajti z Marijinim imenom na ustih je prijela zdrava in verna večina našega naroda, kjer je rdečo krinko pravočasno spoznala, za pravično orožje samoobrambe. Spet so mnoga Marijina svetišča in cerkve postale naše trdnjave. Goreli so domovi, cele vasi, brezbožniki so rušili cerkve,

razbijali kapelice, podirali križe, smešili in mučili vernike, profesorje, akademike, duhovnike!

A narod ni uklonil! Posvetil se je Mariji posamič po farah in hišah, nato pa v skupni procesiji l 1945 v maju prosil javno božjo pomoč, na kar se je ob koncu romanja slovesno posvetil Mariji in se obvezal ohraniti svojo vero za kakršnokoli ceno. Takrat smo Te, Mati, prosili odpuščanja za naše nezvestobe, za grehe naših zašlih bratov, Ti prisegli zvestobo in prosili, da nam bodi še Kraljica in Mati. Vemo, da si nas uslišala; saj je bil domač sovražnik že skoraj strt.

RAJNI MATERİ V SLOVO

FRANC RIBIČ, izseljenec

*Žalno pismo sem sprejel,
da je Bog mi mamο vzal.
Jokal sem in žaloval,
sam brez mamice ostal.*

*Spomnil sem se prejšnjih dni,
spomnil Tvojih se oči.
Dobro bilo je srce
Tvoje, mama, pač nad vse.*

*Z bratom dom sva zapustila,
milo takrat si prosila:
Tukaj raje ostanita,
oh, na tuje ne hodita.*

*Kaj čutilo je srce,
ko obiskal sin Te je;
to opisat se ne da,
kar čutila sva oba.*

*Sem li ljubil Te dovolj,
Morda bi Te zdaj še bolj.
Sin v tujini, Ti doma,
bila sva pa združena.*

*Osmim dala si življenje,
z nami bilo je trpljenje.
Si bedela, si molila,
za otroke vse storila.*

*Zdaj predaleč sem, predaleč,
da bi s cvetjem grob krasil,
le z molitvijo gorečo,
venec bom nagrobni vil.*

Toda po čudovitih in nedoumljivih božjih načrtih za blagor svetovnega mira in zmage Dobrega nad zlem, je pridrela v domovino tuja sila, se zvezala z ostankom domačih brezbožnikov in začela znova in še hujše bičati našo ubogo zemljo. Toda vemo, in upamo, da nas nisi in ne boš zapustila v tem najusodnejšem trenutku naše zgodovine. Pomoč in uteha, ki jo črpa naše verno ljudstvo po Tvojih svetiščih, trpljenje, ki ga tako vdano in junaško prenaša, njena neomajna zvestoba do Boga in Tebe, še bolj pa direkten napad brezbožnikov do Tebe, nam je neomajna priča, da si še med nami, Tvojim rodom. Ti, Mati naša in Kraljica!

Daj, o Mati, da bomo zvesti naši obljudi, kjerkoli na svetu živimo. Daj moči onim, ki v domovini trpe: mladini vlij moči in prikaži ji lepoto svetih vzorov, da je komunizem popolnoma ne pokvari; starše okrepi, da bodo neustrašeni branitelji naravnih pravic družine; duhovnikom in preganjanim pomagaj, da bodo trdni tudi v ječi in smrtnih mukah. Skaži se nam Mati,

na priprošnjo naših mučencev, ki so padli za božja načela in neminljive resnice, za Tvoje in Kristusa Kralja ime.

Bodi nam Kraljica in preženi čimprej satana, kateremu si zmagovalno že glavo strla, in daj, da bo naš rod prost največjega trpljenja opeval božje usmiljenje in Tvojo ljubezen spet nemoteno po svojih domovih s čistim, veselim, svobodnim življenjem kot nekdej!

Marija je lepa oljka, zasajena v hiši Gospodovi, katero je sv. Duh zalival, da je od dne do dne krasnejše cvetela in plemetit sad rodila. — Sv. Janez Damaščan

* * *

O, da bi mogel spet moliti! — Schiller

KRISTUS

*Misel na Kristusa naj te
vzvedri,
osreči te z jasno milino.
Zate trpel je,
nanj misli vse dni:
in čutil boš božjo bližino.*

A. Tome

Gospod, daj večni mir in pokoj vsem pokojnim naročnikom in naročnicam, zastopnikom in zastopnicam! Večna luč naj jim sveti! Naj počivajo v miru!

LILIJA IZ RAJA

28. Na binškošno nedeljo

Že v starem zakonu najdemo v razodetjih božjih, danih človeškemu rodu, sledove o največji, osnovni resnici večnega božjega bitja — o presv. Trojici, toraj tudi o sv. Duhu kot eni izmed treh božjih oseb. Vendar pa vse do prihoda Boga Sina na svet, človeški rod ni vedel o presv. Trojici in tako tudi ne o sv. Duhu: Zato ko je angel povedal Mariji: "Sveti Duh bo prišel nad te in moč Najvišjega te bo obsenčila; in zato bo tudi Sveto, ki bo rojeno, Sin božji." Ona teh besedi ni razumela in ni vedela, kdo je ta sv. Duh.

Jesus je v svojih govorih lepo in veliko govoril o svojem Bogu Očetu, "ki ga je poslal na svet", "čigar voljo izpolnjuje", ki je "večji od mene", o sv. Duhu je pa govoril šele tik pred svojo smrtjo, ko ga je napovedal apostolom, da ga jim bo poslal kot "Tolažnika", "Duha resnice", ki "jih bo učil vso resnico", da mu bodo "priča pred

celim svetom". S tem je jasno razodel, da je sv. Duh posebna, tretja oseba v presv. Trojici, ki je z Bogom Očetom in z njim, Bogom Sinom, vendar samo en Bog. Pri teh Jezusovih besedah se je Marija spomnila dogodka pri oznanenju in je vedela, da je ta sv. Duh isti, o katerem ji je govoril angel in razumela je vso skrivnost božjega učlovečenja in svojega božjega materinstva. Apostoli seveda takrat še tega niso razumeli, ker še niso bili zmožni sprejeti tolike skrivnosti.

Tako si pa lahko mislimo, da jim je tistih deset dni priprave na prihod sv. Duha v zgornji sobi pri Markovih Marija veliko govorila tudi o sv. Duhu, zlasti ko jim je pripovedovala o angelovem oznanenju in kaj ji je govoril angel. Tako jih je pripravljala na veliki dogodek, ki se bo zgodil na binškošno nedeljo, ko bo prišel sv. Duh tudi nad nje in bodo "napolnjeni s sv. Duhom". To je bilo nujno potrebno, da so ve-

deli, da so bili toliko bolj potrjeni v veri v njegovo božanstvo, da je v resnici Sin božji in kako je Sin božji. Tako je pa dopolnjevala fundamente Jezusovega kraljestva na zemlji, katere je postavil Sin Jezus s svojim življenjem, s svojimi nauki, s svojimi čudeži, s svojimi zakramenti, s svojo ureditvijo vlade pa tudi s svojo smrtjo in svojim vstajenjem.

O prihodu sv. Duha na binkoštno nedeljo čitamo v "Apostolskih delih": "Ko je prišel binkoštni dan, so bili vsi skupaj na istem kraju. In nastal je nagloma z neba šum, kakor prihajajočega silnega vetra, in je napolnil vso hišo, kjer so sedeli. Prikazali so se jim jeziki kakor plameni in se porazdelili ter obstali nad slehernim po eden. In napolnjeni so bili vsi s svetim Duhom".

Kaj so apostoli začutili tiste trenutke v svojih dušah, mi umrljivi ljudje nimamo pojma. Sklepati moremo samo po tem, kar se je zgodilo kako jih je spremenilo, kakšni so bili učinki sv. Duha v njih dušah, v njih razumu, pred vsem pa v njih nastopu in po njih dolu, katerega so takoj takrat začeli vršiti in potem izvršili na zemlji.

Iz preprostih, neukih delavcev, ribičev, je sv. Duh v trenutku naredil največje modrijane in učenjake, največje učitelje človeškega rodu, ki so kdaj živeli, ali bodo živeli na zemlji. Učili niso samo svoj židovski narod, ne samo narode, med katere so se razkropili, temveč so učili, uče in bodo učili vse narode vseh pokrajin zemlje in vseh dob do konca sveta. Iz njih naukov so zajemali in bodo zajemali vso resnico o časnem in večnem življenju človeka na zemlji ne samo preprosti in neuki ljudje, temveč

tudi največji učenjaki sveta. Vsi so in bodo morali spoznati, da je vsa njih učenost in vsa druga učenost in modrost na svetu samo takrat in samo toliko resnica, kadar in v kolikor sloni na njihovih naukih. Vsa človeška modrost in učenost brez teh naukov je samo laž in zmota.

Dalje je iz boječih preprostih možičkov, ki so se do tedaj bali in se skrivali, ki so se, kakor sv. Peter, zbali celo slabotne ženske, deklet, naredil sv. Duh v trenutku največje junake, neustrašene junake resnice, da so brez strahu od tedaj dalje nastopali pred vladarji, učenjaki, pred narodi, tudi pred divjaki in oznanjevali Kristusovo resnico, in to tudi z nevarnostjo preganjanja, trpljenja, da celo mučeniške smrti.

In tako spremenjeni so stopili ti možje naenkrat junaško pred množico, ki se je zbrala okrog Markove hiše, ko so zaslišali nerazumljiv šum, dasi so vedeli, da je med njimi gotovo tudi veliko najhujših sovražnikov Jezusovih in njihovih. Sv. Peter kot prvi poglavar novega Kristusovega kraljestva je stopil pred nje in govoril svoj prvi govor celemu človeštvu in v imenu vseh svojih tovarišev pričeval o Jezusu kot Bogu Sinu in Odrešeniku sveta. Pri tem govoru se je pa zgodil tretji veliki čudež, da so naenkrat znali apostoli vse jezike poslušalcev in jim govorili v njih jeziku. "Vsi so strmeli, pravi pisatelj "Apostolskih del", in ne vedoč, kaj naj si mislijo, so drug drugega vpraševali: "Glejte ali niso vsi ti, ki govore, Galilejci? Kako da mi slišimo vsak svoj jezik, v katerem smo rojeni?" "Kaj naj bo?" so dejali.

Da, sv. Cerkev Kristusova ni nacijo-

nalna, ni narodna, je za vse narode in vse jezike. Govorila bo vsekdar v vseh jezikih vsem narodom, ker je ustanovljena za vse. Bog je samo eden, tako je tudi božja Cerkev na zemlji samo ena, samo ena družina, prva svetovna internacionala enega božjega očetovstva in z njim enega človeškega bratovstva vseh ljudi, slonečega na ljubezni Boga do človeka, človeka do Boga Očeta in človeka do človeka kot brat do brata.

Dva tisoč let je od nastopa te božje internacionale na ono binkoštno nedeljo in dela sv. Cerkve zanjo, da bi jo sprejela vsa človeška srca na svetu in po nji si uravnala vse svoje življenje na svetu v posameznih srcih, v družinah, med narodi in državami. Pa jo je svet sprejel? Le malo. Kako srečen bi bil ves človeški rod danes, ko bi se je bil oklenil. In ker je svet zavrgel Kristusovo internacionalo ljubezni, ima danes internacionalo sovraštva, krvi in smrti, internacionalo medsebojnega uničevanja.

Pa še četrti veliki čudež se je zgodil pri tem govoru sv. Petra. Nad tritisoč duš je sprejelo sveto vero in božje kraljestvo je bilo ustanovljeno.

Marija je ostala v sobi, ko so nastopili apostoli zunaj in poslušala prvi govor sv. Petra in ga spremljala z veliko molitvijo za uspeh. Njena duša je pohitela tja v nebesa k svojemu Sinu Jezusu in ga prosila varstva in vodstva kraljestva. V veseli hvaležnosti je zahvaljevala Boga Očeta za ta veliki trenutek, ko nastopa Kristus Gospod, njen Sin, svoje kraljestvo, "katerega ne bo konca", kakor ji je angel napovedal, katerega bo on Kralj, ona pa Mati in Kraljica. Šele z ustanovitvijo sv. Cerkve je bila naloga njenega Sina Jezusa na

zemlji izpolnjena. Sedaj nastopata oba svojo zmagoslavno pot skozi vsa dolga stoletja in tisočletja bodočega človeštva, ko bosta nesla po sv. Cerkvi evangelij, veselo novico, o odrešenju, o božji ljubezni in božjem usmiljenju do človeka v milijarde človeških src, jih osrečevala in vodila duše k Bogu nazaj domov v nebesa, vodila družine, narode in države po celem svetu. Kristus njen Sin bo kraljeval, zmagoval in vladal, ona bo pa kot mati človeškega rodu vršila veliko nalogo ljubeče, dobre in skrbne Matere in Kraljice, da bodo duše šle "po Mariji k Jezusu". Iznova se je vsa vznemirila njena duša izlila v veliko in mogočno svojo pesem zahvale, v svoj "Magnificat", "Moja duša poveličuje Gospoda!", ki se je iz zgornje sobe dvigala k Bogu Očetu, pa tudi k Bogu Sinu, njenemu Sinu za veliko, pa za Sina tako strašno delo odrešenja na križu na Golgoti.

Tudi tebe, tudi mene sta videla tiste trenutke oba, Gospod Jezus in njegova Mati Marija, videla tvojo in mojo dušo. In da sta prinesla to svoje kraljestvo skozi vsa stoletja do tebe in mene, o, koliko krvi je moralo preteči, koliko strašnih časov je moralo to kraljestvo preiti, koliko milijonov mučeniških grobov je bilo izkopanih. Tudi tvoj in moj kralj je hotel biti Bog Sin, naš Jezus, tudi tvoja in moja mati in kraljica hotela biti njegova Mati Marija. O, ali ceniš ti, ali cenim jaz to veliko milost?

P. Kazimir, o.f.m.

Kot hvaležen sin svoje ljube matere želim, naj bi bila slovenska moja poslednja beseda, prav kakor je bila slovenska moja prva. — Anton Martin Slomšek

Molitev slovenskih beguncev k Mariji

NAŠA Kraljica si, Marija Pomagaj! Pozdravljamo Te iz vsega srca, navdušeno kipe naše pesmi pred Tvoj prestol. Priznavamo Te radostno in vdano za svojo kraljico, pod Tvojim varstvom se hočemo v življenju boriti, ob Tebi za Jezusom hoditi tudi po križevem potu, v Tvojem mogočnem varstvu živeti in umreti.

Majhni smo, ubogi in stiskani, izmed najmanjših narodov sveta, brez bogatih sredstev, brez svetovnega ugleda, naša beseda v zboru velikih in mogočnih malo tehta in velja. Ti, nebeška kraljica, bodi nam Mati, h kateri naš narod kot nebogljen otrok v vsaki stiski in skrbi pribeži. Saj vidiš in poznaš našo sedanjo strašno stisko in veš, v čem je rešitev in kod vodi pot v pravo svobodo. Zato se v Tvoje roke predamo, da nas vodiš — sami bi gotovo zašli v pogubo — in Ti predlagamo vse svoje prošnje. O, koliko jih imamo; naklonjeno jih poslušaj:

V tvoje materinske roke, o Kraljica, izročamo vse sedanje trpljenje, ki je kakor povodenj pridrla nad nas. Izročamo Ti pomanjkanje, ki nas tare telesno, zaskrbljenost, ki gloda v naših mislih dan in noč. Poslušaj vzdihе ujetnikov, zaprtih in obsojenih, sprejmi njihove solze in krvave srage v trdih ječah, ob težkem delu in bogokletnem zasramovanju. Darujemo Ti neznosne muke in strahotno smrt, ki so jo tisoči naših nikdar pozabljenih bratov in sestra prestali; njihovim smrtnim mukam pridružujemo nedopovedljivo globoko žalost, s katero žalujemo za njimi.

O Kraljica, ki si bila Mati sedmerih žalosti in razumeš veliko bridkost našega naroda: kakor si svoje srčne muke združevala z Jezusovim trpljenjem in jih Bogu v naše odrešenje darovala, tako prosi zdaj Jezusa, naj iz Tvojih brezgrešnih rok, sprejme vse naše trpljenje, ki se nam zdi ogromno, pa je v primeri z njegovim tako neznatno, in naj ga združi s svojim lastnim trpljenjem ter ga skupaj s svojim daruje nebeškemu Očetu, da se nas po njegovem zasluženju usmili in nam prizanese.

O Kraljica, pravičnim med nami sprosi stanovitnost v milosti božji, skušanim in ogroženim pomoč in varstvo, grešnikom spreobrnjenje, sovražnikom božjim ponižanje, dušam naših rajnih, ki se v vicah očiščujejo, skorajšnji prehod v nebesa, kjer bodo gledale in uživale neskončno lepoto božjo. Nam beguncem uteši grenko domotožje in nam pripravi kmalu veselo vrnitev v varno, mirno in svobodno domovino.

Posebno Ti priporočamo našo mladino. Poglej, usmiljena Mati, v kakšnih silnih nevarnostih je, da v brezbožnem okolju izgubi vero v Boga, ljubezen do Jezusa in nedotaknjeno lepoto krstne nedolžnosti, da pozabi božje zapovedi, se preda grešnim strastem in začne celo sovražiti Boga ter tako pogubi svoje duše. Mogočna Kraljica in Mati, ne dopusti tega, usmili se nedolžnih otroških duš; prosi Jezusa, da stre moč hudobnega duha in vzame zapeljivcem možnost, da bi nadaljevali svoje pogubno početje. Vodi našo mladino k Jezusu, naj vzame mlade duše v svoje mogočno varstvo ter jih blagoslovi z najmočnejšim blagoslovom.

Svetega Duha, ki z modrostjo in ljubeznijo vodi in ureja svet, prosi, o Kraljica, naj razsvetljuje, vodi in navdihuje vse one, ki kujejo našo usodo, da bodo naš razkosani narod združili in mu dali vse pogoje, da si po božjih zapovedih uredi miren in svoboden dom, v katerem ne bodo vladale brezbožne sile, marveč vera v Boga, ljubezen božja in medsebojno spoštovanje, da bo tako naš narod viden dokaz neizmerne božjega usmiljenja, iz katerega bomo mi in ves svet spoznali, da nas je po Tvoji materinski priprošnji edino bo-

žja dobrota rešila in se ji bomo javno in glasno zahvaljevali ter svoje obljube z radostnimi srci izpolnili.

Kraljica nebeška, pritegni naše želje in misli k sebi v nebesa. Vzbudi v naših srcih domotožje po nebeški domovini. Po kratkih letih zemeljskega izgnanstva nas milostno sprejmi in predstavi Jezusu, da se pri njem snidemo z vsemi, za katerimi še vedno žalujemo, in da bomo ob Tebi z Jezusom večno kraljevali.

Kraljica vesoljstva, to so naše prošnje. S polnim zaupanjem se zatekamo k Tebi. O Marija, materno imaš srce; ne moreš zavrniti našega zaupanja, ne boš odbila naših prošenj. Verujemo, da bo končno le zmagalo Tvoje brezmadežno Srce in bo po božji volji prineslo tudi našemu narodu mir. Pospeši zmago svojega Srca, da ne bo šlo toliko duš v pogubo.

Kraljica, srednica vseh milosti, posreduj nam zaprosene milosti, da bomo v času najtežjih preizkušenj doživeli najobilnejše usmiljenje vsemogočnega Boga po Tebi, Marija Pomagaj, ki si in boš naša Kraljica in naša Mati. Amen.

JANEZ "PUŠČAVNIK"

P. Kazimir, o.f.m.

Pri svetnikih, ki jih sv. cerkev razglasi kot take, čitamo, da se je njih češčenje vsikdar začelo pri ljudstvu, ki jih je poznalo, zvečine takoj po njih smrti. Ko to češčenje ni pojenjalo, temveč naraščalo, ko so se jim začeli ljudje v molitvah priporočati v raznih svojih težavah in zadevah, pa so bili uslišani na čudežni način, je sv. cerkev to javno, obstoječe češčenje samo "odobrila in potrdila" in jih s tem razglasila za svetnike. Ko so bili še živi, je ljudstvo videlo njih sveto življenje, pa jih je spoštovalo in občudovalo. Ko so umrli, pravimo, da so umrli v "sluhu svetosti".

Vsi preserski rojaki se še dobro spominjajo Janeza "puščavnika", pod kakoršnim imenom so ga vsi poznali. Vsa fara je videla in občudovala njegovo svetniško življenje in ga imenovala vsesplošno "svetnika puščavnika". Ko je umrl veliko nad 80 let star, je vsa fara rekla enoglasno: "Svetnik je umrl".

Bil je fant do smrti. Že prav mlad si je kupil "Pod gričem", med Preserjem in Kamnikom, mal kos zemlje. Postavil si je majhno leseno bajto s hlevom za kravo za mleko in velik čebeljnjak. Del te zemlje je obdeloval za živež, drugi del je pa zasadil

s sadnim drevjem. In tam, proč od vseh ljudi, je preživel vsa dolga leta do svoje smrti v samoti, ali, kakor so ljudje dejali, "v puščavi", samo s kratkim presledkom nekoliko let, ko je bil v Clevelandu.. Šele neka dva leti pred smrtjo, ko je popolnoma opešal, je šel na "Učne" nad Preserjem k sorodnikom, kjer je umrl svetniške smrti.

Vse svoje življenje na tej puščavi je preživel samo v delu, molitvi in čitanju svetih knjig, zlasti sv. pisma, Tomaža Kempčana in življenja svetnikov.

Ko sem kot dijak hodil domov na počitnice, sva marsikako popoldne presedela na klopici pred čebeljnjakom in se razgovarjala. Vendar so se ti razgovori vrtili vsikdar samo o svetih rečeh, o sv. zemlji, kjer je bil, in sv. krajih, ali o dogodkih iz sv. pisma.

"Ti, ki hodiš v šole, in se več učiš, kakor sem se jaz, kaj praviš na tole?" je navadno govoril, vzel sv. pismo in mi prečital kak odstavek. Priznati moram, da me je spravil velikrat v zadrego, ker mu nisem znal dati zadovoljivega pojasnila. Včasih sem mu kaj "kar po svoje" razložil. Pa je malo pomolčal.

"Jaz pa mislim tako!" mi je slednjč

dejal in mi začel odstavek razlagati, kakor ga je on razumel. In velikrat sem ga z začudenjem poslušal, kje je dobil tako modro razlago?

Vsi preserski rojaki se pa gotovo spominjajo zlasti o njegovem studencu v kleti svoje bajte. Celo Krimsko pogorje na preserski strani nima niti enega studenca, izvzemši one ob vznožju vrhov v Ponikvar in na morostu. Toda ko si je Janez postavil svojo bajto, je naenkrat začel izvirati v kleti majhen studenec, ki se mu tudi v najhujši suši ni nikdar posušil. Kar ljudje pomnijo, ni nihče vedel za kak studenec na tem prostoru. Vsa fara se je začudila in ga izpraševala, kako je nastal studenec.

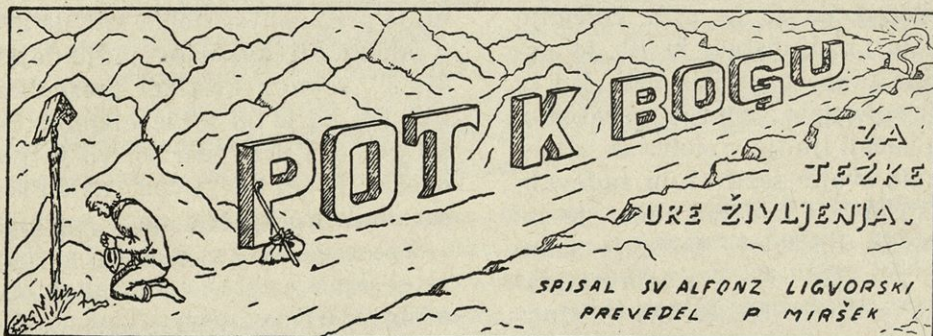
“Bog ga mi je dal!” se je ljubeznivo nasmehnul, pa nikdar hotel o tem kaj več govoriti.

Zanimivo je, ko je umrl, da je njegova

hiša prav kmalu pogorela, pa tudi studenec vsahnul.

Janez “puščavnik” je bil nekaj let tudi v Ameriki v Clevelandu. Gotovo je še kaj Clevelandčanov živih, ki so ga v Clevelandu poznali. Ker zbiram podatke o tem zanimivem svetniškem možu, bom zelo hvaležen vsakemu, ki bi mi pisal, kaj ve o njem in o njegovem svetniškem življenju, morda kake dogodke iz njegovega življenja ali še doma ali tukaj v Clevelandu, zlasti pa kako misli o njegovem svetniškem življenju.

Jaz osebno častim tega moža kot svetnika, od kar sem izvedel o njegovi smrti. Priporočam se mu njegovim priprošnjam pri Bogu in moram priznati nikdar brez uspeha. Več zelo zanimivih slučajev uslišanja sem doživel, katere ne morem imenovati “čudežne”, ki so me pa potrdili v mojem zaupanju v njegovo priprošnjo.

51. JEZUS JE UMRL IZ LJUBEZNI DO ČLOVEKA

1. Ali je sploh mogoče, da je bil Bog, Stvarnik vseh stvari, tako dober, da je umrl iz ljubezni do svojih stvari? Vera nas uči to. “Ljubil nas je in se dal za nas v daritev za krvavo žrtev (Ef. 5:2).” Zemlja, nebesa in vsa narava je strmela, ko je gledala Jezusa, edinorojenega Sina božjega, Gospodarja vesoljstva, umirati v neizmernih bolečinah in trpljenju na sramotnem križu. In zakaj umira? Iz same ljubezni do lju-

di. Je mogoče, da ljudje to verujejo, pa ne ljubijo Boga?

Molitev:

Jaz sem veroval, o Jezus, pa ne samo da Te nisem ljubil, temveč sem Te še pogosto žalil. Odpusti mi, prosim Te! Ne prestando me spominjaj na svojo smrt, ki si jo pretrpel zame, da Te vekomaj več ne bom žalil, temveč Te vedno ljubil.

2. Ni bilo potrebno za človekovo zveličanje, da bi bil moral Bog zanj umreti. Samo kapljica njegove Krvi, samo ena njegova solza, samo ena molitev,

pa bi bilo dovolj. Neskončne vrednosti je! Zato bi bila odrešila celi svet in še tisoč svetov.

Molitev:

Toda, o Jezus, Ti si hotel toliko trpeti, da bi nas učil Te ljubiti. Zato vzklika sv. Bonaventura, kar bi jaz moral iz večjega vzroka kot on, ker sem tolikokrat razžalil svojega Odrešenika: "O moj Bog, zakaj si me toliko ljubil? Da, zakaj, o Gospod, zakaj? Kdo pa sem jaz?" O božji Pastir moje duše, poglej, jaz sem izgubljena ovca, radi katere si prišel na svet. Nehvaležno sem bežal od Tebe. Ti si pa pozabil na trpljenje, ki sem Ti ga povzročil. Kličeš me, četudi sem tako reven. Zato me je premagala velika dobrotljivost in objemam Tvoje svete noge, pribite na križ. Jezus, moja ljubezen, moj zaklad, ljubim Te. Ker Te pa ljubim, obžalujem, da sem Te žalil.

3. Ko se je sv. Bernard zamislil v sodbo, ko je Pilat obsodil našega Odrešenika na smrt, pa je nagovoril: "Kaj

si storil, moj najnedolžnejši Zveličar, da naj si tako obsojen? Ti si nedolžnost sama, pa vendar Te vidim obsojenega na smrt, celo na smrt na križu. Kak zločin si storil?" In nadaljuje z odgovorom: "Tvoj zločin je ljubezen." Kakor da bi hotel reči: "O, prevelika ljubezen do nas, ne Pilat, Te je obsodila na smrt."

Molitev:

Ko se spominjam svojih žaljenj, moj dragi Zveličar, ki sem jih zagrešil proti Tebi, moj dragi Zveličar, ni pekel, ki sem ga zaslužil, kar me žalosti, temveč Tvoja ljubezen, ki si mi jo izkazoval. O križani Bog, v prihodnje in za vedno želim biti Tvoj. Ne bom ljubil drugega kot Tebe. Pokrepi mojo slabost in me naredi zvestega Tebi.

Sveta Marija, božja Mati, naredi me zmožnega ljubiti Jezusa. To je edina milost, za katero Te prosim.

PROPAGANDA ZA DUŠE V VICAH

*Duše v vicah brezmejno trpe,
njih delež je temna bolest —
nenehno jih muči trpko trpljenje,
kot črv v njih gloda grešna zavest.*

*Z dušami veže močna nas vez,
občestvo ljubezni nas brati —
zato je kar nujna dolžnost, ki sledi,
izdatno pomoč jim podati.*

*Dnevno so naše misli pri vas,
zvicane duše skesane —
naše srce vam gorko želi,
v lepa nebesa naj Bog vas skor vzame!*

*V dnevni program upiši si to:
Duš v vicah spominjal se bom —
Hvaležne ti bodo kot nihče na svetu,
v nebesih nekoč bo ž njimi tvoj dom.*

V VEČERU

*Nebo je jasno nad menoj,
nebo večerno, zvezd nebroj
miglja . . .*

*Potočka valčki mi pojo
in veterček v obraz ljubo
pihlja.*

*Se ptiček v grmu oglasi
in v tuje kraje misel mi
hiti . . .*

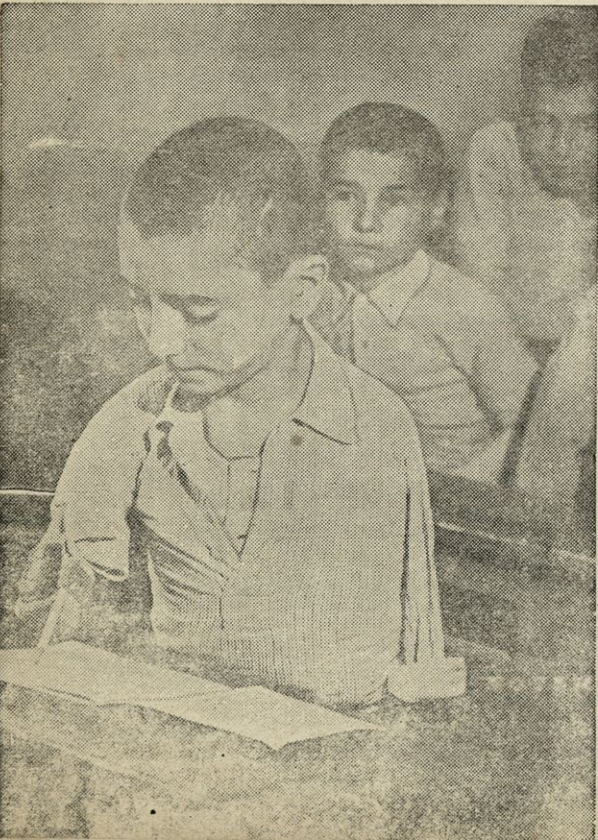
*Čez morja širna v daljo gre:
brez Jezusa tam ljudstvo še
živi.*

*Srce mi tjakaj hrepeni . . .
To željo mi izpolni Ti —
o Bog!*

PRIJETEN TRENUTEK. — Ubogi deček, ki tako nekomodno leži na svoji postelji, ima že svoje prijetne trenutke, ko mu namreč sestire-bolničarke prinesejo kosilo, kot jih vidite na sliki. Fantek je bil od velikega "truca" povožen na nogah, ki sta bili obe zlomljeni. Je v bolnišnici sv. družine v Brooklynu.

V VOJNI POHABLJENI. — Šola se je začela za dečke v spodnji sliki, toda gre jim malo težko, ker nimajo rok, s katerimi bi lahko pisali; pohabljeni in poškodovani so bili med vojno. Takih šol za pohabljene otroke je več sto v Evropi. Šole podpira posebna papeška komisija, kakor tudi narodna dobrodelna organizacija v Washingtonu, D. C.

NAJMLAJŠI ŠKOF. — Gornja slika kaže škofa Young v katedrali sv. Marije v mestu Sydney v Avstraliji, ko daje prvi blagoslov po svojem škofovskem posvečenju. Škar je 31 let in je najmlajši katoliški škof na svetu.

NOVA VIŠJA ŠOLA. — V sliki vidite kardinala nadškofa v New Yorku, ko blagoslavlja novo svečeno v čast hrvaškega nadškofa Alojzija v mestu White Plains, N. Y., in bo služila kot iz celega Westchester okraja v New Yorku.

OB KONVENCIJI KATOLIŠKIH DEKLET V RIMU. — Slika spodaj nam kaže ob priliki tridesete letne konvencije katoliških deklet v Rimu. Na desni strani je videti 250.000. Dež je padal, a sv. oče ni prenehal z govorom.

A. — V sliki vidite kardinala Spellmana, ... ko blagoslavlja novo višjo šolo ... kega nadškofa Alojzija Stepinca. Šola je ... s, N. Y., in bo služila katoliškim fantom ... okraja v New Yorku.

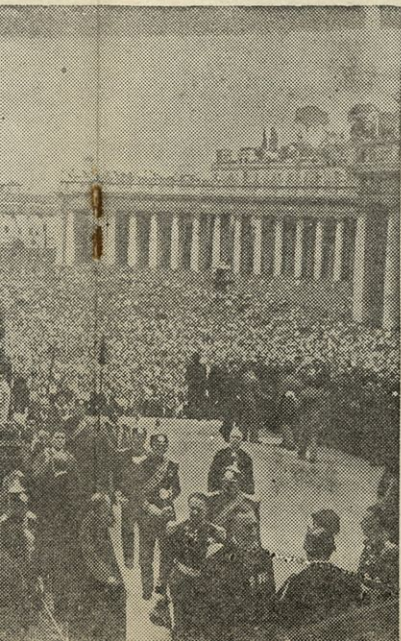

DOMAČ OLTAR. — Družina Flaherty v mestu White Plains, N. Y., ima v svoji hiši svoj lasten oltar, ki je Mariji posvečen. Oče te družine je sam izdelal oltar. Družina večkrat skupno molli pred tem oltarjem in tako pokaže, da ima pravi smisel za skupno družinsko molitev, ki je dandanes tako potrebna za rešitev sveta.

ZA OČETA DAMIJANA DE-LA. — Zgoraj je slika Rev. Francis Larkin-a, ki z vso vnemo deluje v ta namen, da bi bil oče Damijan, apostoj gobavcev otoka Molokai, čimprej povišan v čast oltarja.

IMU. — Slika spodaj na levi kaže procesijo, v kateri nesejo sv. očeta papeža Pija XII. na znanem papeškem stolcu v Rimu. Na desni pa vidite sv. očeta, ki pod dežnikom stoji in govori zbranim dekletom, ki jih je bilo nad ... m.

NOVI VODJA ZA "BOYS' TOWN". — Maja meseca je umrl svetovno znani Father Flanagan, ustanovitelj in vodja tako zv. 'Boys' Town' v državi Nebraska. Službo pokojnega je prevzel Msgr. Nicholas H. Wegner, iz škofija Omaha, Nebr., ki ga na spodnji sliki vidite.

H očejo biti papež. — Dobro je nam znano, kako naši ameriški dečki ponosno pripovedujejo, da bodo, ko bodo zrasli, postali policaji, bankirji, gasilci, kravarji, ali pa celo predsednik Združenih držav, itd. Po drugih deželah pa niso dečki in mladi fantje nič drugačni.

Tako v mestecu Castelgandolfo v Italiji, kjer sv. oče papež stanuje nekaj časa vsako poletje, govorijo dečki, kako bi radi prevzeli papeštvo, ko odrastejo. Pravijo, da bi sv. očeta vprašali, kako naj bi študirali za papeža, ako bi imeli priliko govoriti ž njim. In neki deček je svojega očeta vprašal, zakaj ni on postal pismo-noša rajše kakor zdravnik; povedal je očetu, da pismo-noša v Castelgandolfu pride bližje papežu kakor pa on, ki je zdravnik.

Sv. oče je bil v Castelgandolfu prav za prav za počitnice, a počival ni. Večkrat se je lahko videla luč v njegovem oknu ob enajstih zvečer, ko je večina prebivalstva že spala, in slišal se je lahko ropot pisalnega stroja, s katerim je tipkal. Vsak večer je v svoji privatni kapelici molil rožni venec in potem je šel v svojo sobo, kjer je pisal, bral, študiral in še molil. Vsako jutro se je obril z električno britvijo, ki mu jo je podaril kardinal Spellman, nadškof v New Yorku.

Sv. maša v angleščini? — Neki profesor liturgije na jezuitskem semenišču v St.

P. Martin, o.f.m.

Mary's, Kansas, priporoča, da se naj rabi angleščina v onih delih sv. maše, ki jih mašnik na glas bere, in te dele bi lahko ljudstvo skupno z mašnikom molilo. Ta jezuit pravi, da dandanes ne vedo ljudje, kaj je sv. maša in kaj se godi pri oltarju, in se zato z vsem srcem ne udeležujejo sv. maše. Če bi pa mogli skupno z duhovnikom moliti, bi imeli večji smisel za sv. daritev.

Zraven tega misli ta duhovnik, da bi se morala sv. maša darovati tudi popoldne in zvečer, ne pa samo zjutraj. In oltar naj bo sredi cerkve, sredi ljudstva.

Izvirni greh je storil. — Neki misijonar, doma v Ameriki iz Filipinskih otokov, pripoveduje, kako se je neki ondotni deček kesal, da je storil "izvirni greh". Duhovnik se je seveda zelo začudil, ko je to od dečka slišal. Vprašal ga je torej, kaj je prav za prav storil. Deček je rekel, da je kradel sadje iz duhovnikovega vrta; ker je pa duhovnik namestnik Go-

spodov, je bil ta greh ravno tak kakor Adamov, ki je tudi prepovedano sadje vzel iz Gospodovega vrta v raj. Tako je deček sam razložil svoj greh.

Toda fantek je bil modrejši kot pa Adam, ker se ni skrival, marveč je šel naravnost dotičnemu duhovniku in priznal svoj zločin. Duhovnik se je seveda malo smejal, a je dečka zelo potolažil, ko mu je dovolil vzeti sadje, kadarkoli želi, in da ne bo torej več treba krasti.

Ameriške vojake ima rada. — Terezija Neumann, ki že več let nosi znamenja Kristusovih svetih ran na rokah in nogah in v strani, se vedno s hvaležnostjo spominja ameriških vojakov, ki so stražili njen dom v Konnersreuthu na Bavarskem, ko so med vojno Nemčijo zasedli. Zastran tega navadno rada sprejme Amerikance v obisk, če jo hočejo videti.

Svetovno znana Terezija je mirne narave, se ne smeje veliko, a vsak se lahko prav po domače razgovarja ž njo. Zmerom trpi več ali manj. Tako spričujejo oni, ki so jo obiskali.

Nadškofu Stepincu na čast. — Septembra meseca je nujorški nadškof kardinal Spellman slovesno blagoslovil novo višjo šolo za fante v mestu White Plains, N. Y. Ta šola je bila sezidana v čast hrvaškemu nadškofu Stepincu, ki so ga komunisti v ječo zaprli, in je stala nad štiri milijone dolarjev. Pro-

stora je v tej šoli za nad trinajststo fantov.

Šestdeset jezikov zna. — V Parizu živi katoliški duhovnik, Rev. Hermann Stieglecker, profesor na nekem semenišču, ki lahko govori 60 jezikov. Zna več evropskih jezikov, kakor tudi kitajske, japonske in indijske jezike. Posebno dobro pa zna one stare jezike, v katerih je bilo sv. pismo spisano.

Peta maša v dvorani zadnje večere. — V Jeruzalemu v dvorani zadnje večerje je bila pred kratkim darovana peta sveta maša, znabiti prva od leta 1552. Kako je prišlo do tega, je bilo res nepričakovano. Judovski vojaki so zasedli goro Sion, kjer je bila dvorana zadnje večerje, in so katoliškim duhovnikom nudili priliko darovati sveto mašo v tej dvorani, ki so jo Arabci doslej rabili za mošejo in jo imenovali "Grob Davidov". Mašo je daroval neki benediktinec, med mašo so pa prepevali frančiškan in dva benediktinca, ki so bili poprej v zaporu, dokler jih niso Judje izpustili.

Frančiškani so oskrbovali dvorano zadnje večerje do leta 1552, ko so jih muslimani izgnali.

Lilija Mohikancev. — V sedemnajstem stoletju je v pokrajini, ki je danes država New York, živelo indijansko dekle, ki je od katoliških misijonarjev sprejela katoliško vero in nato zelo sveto živela, tako da jo danes smatrajo ljudje za svetnico.

Ime ji je bilo Kateri (Katerina) Tekakwitha, ki je znana kot "Lilija Mohikancev" — lilija, ker je živela in umrla kot devica, nekaj nezaslišanega med Indijanci; Mohikancev, ker je spadala med one Indijance, ki so se imenovali Mohikanci. Ob smrti je bila stara le 24 let, kakor sv. Terezija, Mala Cvetka.

Že več let delujejo za proglšenje te Indijanke k blaženim in pozneje tudi svetnicam božjim. Sveta stolica v Rimu podpira to delo.

Kateri Tekakwitha je bila rojena v kraju, ki se danes imenuje Auriesville, N. Y., od poganskega očeta in krščanske matere. Ob starosti štirih let je zgubila očeta in mater in je morala pri sorodnikih živeti. Ko je bila 18 let stara, je bila krščena v katoliški veri in prejela ime Katerina. Prav svetniško je živela, za kar so jo njeni sorodniki in znanci zelo sovražili, kajti oni so bili še pogani. Posrečilo se ji je, da je pobegnila od teh poganov in se podala med neke katoliške Indijance, med katerimi je kmalu tudi umrla.

Bi bil rajši med gobavci. — Francoski duhovnik, Fr. Peter d'Orgeval Dubouchet, čigar slika je bila v oktoberski številki tega lista, je deloval med gobavci na otoku Molokai nad 21 let, a zdaj so mu njegovi predstojniki dali drugo službo, namreč službo kaplana v Montrealu v Kanadi. Father Dubouchet je zdaj prestar, da bi delal

med gobavci, tako mislijo njegovi predstojniki. Pokorščina v tem oziru je zelo težka zanj in je velika žrtev, ker bi bil rajši med gobavci do smrti.

Kakor veste, je svetovno znani svetniški oče Damijan prvi deloval med gobavci na otoku Molokai, ki je eden izmed Havajskih otokov v Tihem oceanu. Oče Damijan je spadal v družbo presvetih Src Jezusa in Marije in Father Dubouchet spada v isto družbo redovnikov.

Father Dubouchet pravi: da je življenje na otoku Molokai precej prijetno za gobavce v današnjih časih. Gobavci imajo namreč svoje lastne hiše, ki so lepe in dobro urejene. V vsaki hiši je tudi radio in Father Dubouchet prerokuje, da bodo gobavci enkrat imeli tudi televizijo. Je okoli tristo gobavcev tamkaj in približno sto avtomobilov. Gobavcem je poroka dovoljena in zato je tudi nekaj otrok med njimi. Veliko moderno bolnišnico imajo kakor tudi vse potrebne zdravilne in zdravniške pomoči. Gobavci sami so uslužbeni v bolnišnici in dobivajo dobro plačo.

Father Dubouchet pravi, "Kanada bo mrzla. Pogrešal bom gobavce in prelepi Molokai."

Ne odreči pomoči onemu, ki jo potrebuje, ako mu jo moreš nuditi. Nabral si boš zaklad za nebesa. — **Dr. J. Česnik**

S križem

in sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE OB GORNJEM JEZERU

□

Spisal James K. Jamison

□

Prestavil p. Bernard, o.f.m.

OSEMNAJSTO POGLAVJE

USPEH Baragovega podjetja v L'Ansu še nikakor ni bil zagotovljen. Misijonar si ni upal od doma, pa četudi bi naj bilo samo za nekaj dni. Neprestano je bil obložen z raznimi svetnimi opravki v tistih mesecih, ko je bilo mogoče izsekavati goščo, vrtnariti in graditi naselbino. Čeprav mu je vse to vzelo mnogo časa, mu ni bilo žal zanj. Trdno se je bil namreč odločil, da morajo imeti njegovi Indijanci prilično zalogo hrane za zimo, pa naj bo še tako ostra in dolga. Od lova na divje kožuharje ni bilo več veliko pričakovati, vendar še ni bilo vse ob tla. Vsaj za domačo uporabo bodo mogli Indijanci dobiti kožo po zimi. Vrhu tega je bilo jezero polno rib skozi vse leto, to je pa Baraga vedel, da se na uspešno ribarjenje

v zimskih dneh ni zanesti. Sicer je voda v globokem zalivu rada enakomerno zmrznila in je bilo treba le skozi led napraviti odprtine do rib. Na ta način se je dalo ujeti dosti rib in to brez posebnega truda. Rado se je pa tudi zgodilo, da so silne burje razbile novi led in ob obrežju nakopičile cele gore ledenih skal. Zato je Baraga nagovarjal svoje ljudi, naj si nalove kolikor mogoče veliko rib pred nastopom zime. Vse odvišnje zaloge naj posuše in dobro shranijo. Njegovo veselje je bilo skoraj popolno, ko je poleg rib videl tudi prvi doma pridelan krompir in drugo povrtje varno shranjeno pod zemljo.

Prišlo je že tako daleč, da so Indijanci skozi vse leto živeli bolj ali manj kot civilizirani ljudje, prav po načrtu svojega voditelja. Moški so sicer še odha-

jali pozimi na svoja lovišča, družine so pa puščali doma v dosti lagodnih kočah naselbine. To je bilo važno radi tega, da se je šolanje mladine nemoteno nadaljevalo. Spomladi so prišli možje domov, potem so se pa cele družine odpravile na nabiranje sladkorja iz javorjevih dreves. To so bili dnevi radosti zlasti za otroke. Nato je prišel čas za trebljenje njiv in kmalu za tem sejanje in sajenje, kakor je pač rasla toplina iz dneva v dan. Delo na polju in ribarjenje je zaposlovalo ljudi tudi preko poletja, vendar je bilo vmes dosti postavljanja in poleanja, zakaj pristen Indijanec si tega ne da kar tako vzeti. Jesen je seveda zopet svoje prinesla. Pospravljanje poljskih pridelkov in sekanje drv za zimo je bilo na vrsti. Ko je zapadel prvi sneg, so pa moški spet segali po puškah in se odpravljali v gozdove.

Polagoma se je začel celo razvijati trg za indijanske ročne izdelke. V prvi vrsti so trgovci segali po doma izdelanih indijanskih čevljev ki so znani pod imenom: moccasini. Iskalci rud in drugi avanturisti so jih jako radi kupovali, zakaj nobeno drugo obuvalo ni tako pripravno v onih krajih za ljudi, ki morajo potovati na snežnih krpljah. Poletni meseci so prinašali v deželo vedno več posetnikov z juga in ti so radi kupovali indijansko robo in jo odnašali tja dol za spomin. Na primer zopet moccasine, obložene s steklenimi kristali, umetno izrezljane in okrašene pipe za tobak, barvanim ptičjim perjem bogato obložene loke, in tako dalje.

* * *

Mesec oktober leta 1845. je gonil nad Gornje jezero vihar za viharjem. Vodovje v zalivu ob Baragovi naselbini se

je dvigalo in padalo pod silnimi zračnimi pritiski. Baraga se ni dal motiti. Ostajal je doma in slonel ure in ure nad pisalno mizo. Uresničeval je svoj načrt, da izdela slovnico in slovar čipevanskega jezika. Molitvenik, ki je obsegal tudi nekaj Davidovih psalmov, je izšel že poprej.

Poglejmo k Baragi v sobo en dan grde jeseni, ko morski vihar biča vode Gornjega jezera. Ne meneč se za vreme sedi misijonar mirno v svojem stanovanju tik za cerkvijo. Od jezera sem bobnijo valovi in tuli vihar. Mrzel dež udara na okno in odnehava, kakor mu silen veter usmerja pot od oblakov do zemlje. V peči prasketa ogenj in soba ni preveč mrzla. Špranje med bruni v stenah so dobro zapažene z mahom in obmetane z ilovico. Misijonar je ves zatopljen v svoje delo, kar se odpro vrata in piš vetra raznese napol popisane liste papirja z mize po vseh kotih.

“Mali vran”, Indijanec star ko zemlja, zapre za seboj vrata in se primakne k topli peči. Mož je zavil v težak pled, ki se mu od robov cedi voda po tleh. Baraga hiti pobirati pobegle papirje, Indijanec pa mirno sede k peči in vleče iz žepa pipo in tobak. Misijonarju ni kar vseč ta nepričakovana prekinitev. Kaj malo mu je po volji težak tobakov dim iz Indijančeve pipe v tem vlažnem ozračju že itak zatohle sobe. Toda slutil je, da “Mali vran” ni prišel brez važnega vzroka. Gotovo ima kaj posebnega povedati, ko si enkrat uredi svoje misli za besedo. Baraga je vedel, da pri Indijancu to ne gre tako hitro, zato ni silil v prišleca, ampak ga je pustil pri miru, sam se je pa zopet lotil dela.

Precej časa je preteklo, ko je starec končno odprl usta:

“Zelo grdo vreme imamo.”

Misijonar je pritrdil in mirno pisal. Sledil je spet dolg molk.

“Na jezeru je pa res od sile grdo.”

Baraga je prikimal in pisal dalje. Spet sta molčala. Baraga je že skoraj pozabil, da ima obiskovalca pri sebi, ko je starec spet zinil:

“Nekega človeka je pokončalo.”

V hipu je bila misijonarja sama pozornost. Mislil je, da starec ve o poginu kakega Indijanca.

“Ne”, je odkimal starec. “Ni se zgodilo tu pri nas. Tudi je že dva sonca od takrat.”

Misijonarja se je lotila nepotrpežljivost, toda poznal je navade Indijancev in je čakal. Vedel je, da bo starec svojo novico povedal do konca, kadar se bo njemu zdelo prav.

“Mali vran” se je prepustil uživanju sladkosti iz svoje pipe in slovesni počasnosti, tako značilni za indijanski rod. Baraga je pomislil, da se je tista reč zgodila pred dvema dnevoma in daleč odtod — torej se itak ne da nič storiti. Spet se je nagnil nad svoje papirje.

Končno je poročevalec pojasnil:

“Bilo je na jezeru nad ustjem Orlove reke. Poginil je tisti mož, ki je razbijal po skalah z majhnim kladivom.”

Tudi to je Baragi še zelo malo povedalo. Nešteto zemljeznancev je bil že videl, ki so hodili okoli s takim “majhnim kladivom” v roki. Zato ni prenehal s pisanjem.

“To je bil tisti mož, ki je vodil s seboj majhnega psička.”

Te besede starčeve so pričarale pred Baragove oči prizor iz La Pointa pred nekaj leti. Ali naj bi bil Douglas Houghton isti izgubljeni človek?

“Mož je bil nekak glavar,” je pojas-

njeval Mali vran. “Bil je glavar vseh tistih, ki so napravljali po naših gozdovih ravne črte z verigami.”

“Povej mi brez ovinkov, Mali vran, ali je bil Douglas Houghton, o katerem govoriš?”

“Da, tako se je pisal”, je prikimal Mali vran.

Father Baraga je spet prijel za pero, pa ni pisal. Začutil je v sebi, kaj je izgubil, ko Mr. Houghton ni več med živimi. Zbolelo ga je. Ob poginu tega odličnega mladega moža in zmožnega znanstvenika se mu je vrivala misel, kaj utegne biti z njegovim lastnim življenjem.

Kdaj in kako je Bog napravil konec poslanstvu Douglasa Houghtona, to ni važno. Prav tako ni važno, kdaj misli Bog zaključiti moje poslanstvo — tako je modroval na tihem misijonar. Houghton je dobro razumel, da ima misijonar svoje važno poslanstvo. To mu je takrat Baraga bral v očeh. Bil je izreden mož, zakaj spoznal je bil Baragovo poslanstvo v njegovi celoti, ne le deloma, kot so ga spoznavali mnogi drugi. Houghton je dobro razbral, da bo Baragovo poslanstvo težje in težje, čim bolj bo uspevalo ono, za kar je bil Houghton tu gori. Sedanja divjina te zemlje bo ginila iz leta v leto in vsa zunanja znamenja civilizacije bodo prepregla deželo. Houghtonu je bilo dano, da je s prstom pokazal te kraje in naznanil Ameriki: Tu je prilika za pridne ljudi! S tem je pa bila tudi končana njegova naloga. Drugače z Baragom. Bog ga je privedel sem v te kraje z druge strani sveta. Tu ga je srečal Houghton in mu napovedal spremembo stvari. Kako jasno je, da Baragovo poslanstvo še davno ni končano. Kaj je že vprašal tisti

dan Houghton? Da, vprašal je, če ne misli Baraga tudi onih ljudi vključiti v svoj misijon, ki so bili rojeni kot kristjani, pa pozneje pozabili na to! Da, Baraga je zmerom bolj uvideval, da ga je bil Bog tudi radi takih poklical v te kraje. Mali vran je torej prišel k njemu s posebnim opominom, ki se starcu niti sanja ne o njem. Baragi se odpirajo nove naloge, ki jih mora vzeti nase. In je sklenil v sebi: Napravim se in obiščem selišča rudarjev, drugega za drugim! Tam so duše, ki sem jim potreben. Bog mi bo dal moči.

* * *

Odločil se je tako: Preden pojdem na polotok Keweenaw med bele, stopim še v Lac Vieux Desert med rdeče. Zdi se, da bodo ondotni Indijanci prav dostopni misijonarjevemu nagovarjanju, naj se preselijo v Assinins. Lac Vieux Desert je bilo majhno samotno jezero nekako 50 milj navzdol od polotoka Keweenaw zračne linije. Indijanci so bili tam silno siromašni, tudi če se siromaštvo meri z indijanskim merilom.

Baragu je stalo pred očmi zmerom eno in isto vprašanje: Kako držati Indijance v naselbini Assinins doma? Dokler njihovi sorodniki živijo v Lac Vieux Desert, je vedno dosti izgovora, da jih oni iz L'Ansa hodijo obiskovat. In očitno je bilo, da so pri teh obiskih izgubljali več in več domače verske gorečnosti. Tam doli so na skrivnem padali nazaj v poganske navade, ki bi jih doma v L'Ansu kmalu pozabili.

Pot od Baragove naselbine do tistih Indijancev je bila dobro utrta. Izogibala se je voda in hribov, pa zato je bila dolga dobrih 70 milj. Na to pot se je spustil Baraga kmalu po Božiču. Ni bila težka. Pa Baraga si jo je sam ote-

žil. Hotel jo je napraviti v dveh dneh in to je pomenilo, da podnevi ne sme biti počitka. Šele trda tema ga je omehčala, da si je dal oddiha za noč in to kar na prostem. Zavil se je v odejo in se zleknil po zmrzli zemlji v pripravnem zatišju.

Lac Vieux Desert je bil sredi zime zelo lep kraj. Vse okrog jezera je rasel diven gozd in se skoraj dotikal jezerskih voda.

Toda če je Barago očarala pokrajina, ga je pa v dno duše pretreslo siromaštvo prebivalcev in nepopisna umazanija njihovih bivališč. Nekateri teh siromakov so ga že poznali. Videli so ga bili v L'Ansu. Najprej je hitel k bolnikom, ki jih je bilo precej. Med temi opravki je naznanjal na levo in desno,

Friderik Baraga je goreče molil za duše v vicah. Posnemajmo njegov zgled.

da želi imati sestanek z vsemi, ki naj pridejo ob napovedani uri v poglavarjevo kočo.

Tam jih je torej nagovoril in jim brez ovinkov v preprostih besedah polagal na srce: "Ljubi otroci silno siromašni ste tu doli. Dolgo že živi tu vaš rod in divjačine za vaše love je zmerom manj. Dostikrat nimate kaj dati med zobe, razen če potegnete kako ribo iz jezera. Moja želja je, da se preselite v L'Anse. Vsak dobi tam hišo za stanovanje in kos zemlje za obdelovanje. Vaši otroci bodo hodili v šolo, vi sami boste prihajali v cerkve in poslušali božjo besedo. V L'Ansu ne boste lačni kot ste tukaj. Vas in vaše otroke čaka sreča tam gori."

Govoril je še več tega in takega, čeravno je takoj v začetku opazil sovražen odpor med poslušalci. Zasumil je, da sta v gruči dva stara indijanska čarovnika, ki skrivaj priganjata ljudi na odpor. Njegovemu ostremu očesu ni ušla ta skrivna agitacija, zato je končno svoje besede naslovil kar naravnost na omenjena starca.

"V hišah ne stanujemo radi," je odgovoril eden od njiju.

"Že dobro, že," je dejal Baraga. "Nikogar ne bom silil, da stanuje v hiši, če sam tega noče. Vsak si lahko zgradi kočo po svoji volji. Neredki vaši bratje v L'Ansu stanujejo v kočah."

"Indijanci se ne bavijo z vrtnarstvom," je vrgel drugi.

"Pa dobro," je spet odnehal Baraga. "Vaše ženske prav lahko obdelujejo vrtove, ko ste vi na lovu in pri ribarjenju. Ampak lakota je huda reč. Ni prav, da vi očetje ne storite ničesar, ko vaši otroci jokajo od glada. Ko boste stanovali v L'Ansu, lahko otroci sami

pomagajo pridelovati krompir."

Med raznimi bedastimi ugovori bi bila Baraga skoraj zavrela kri, vendar se je premagoval. Uvidel je, kako težko bi ti ljudje prelomili z navadami, ki so bile skozi stoletja druga narava Indijancev. Pa je tudi prav dobro vedel, da to ni poglavitni vzrok, zakaj se upirajo. Tudi med seboj so se pričkali ure in ure ter samim sebi dokazovali, da Baragova namera ne upošteva indijanske narave. V resnici je pa šlo zoper novo vero. Baraga se je moral kmalu vdati v misel, da bodo pač nekateri prišli v L'Anse, velika večina pa ne. Nič ne pomaga treba bo čakati in upati, da se pozneje še drugi premislijo.

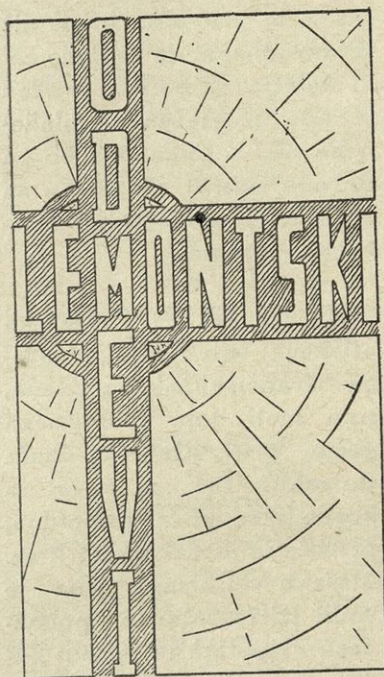
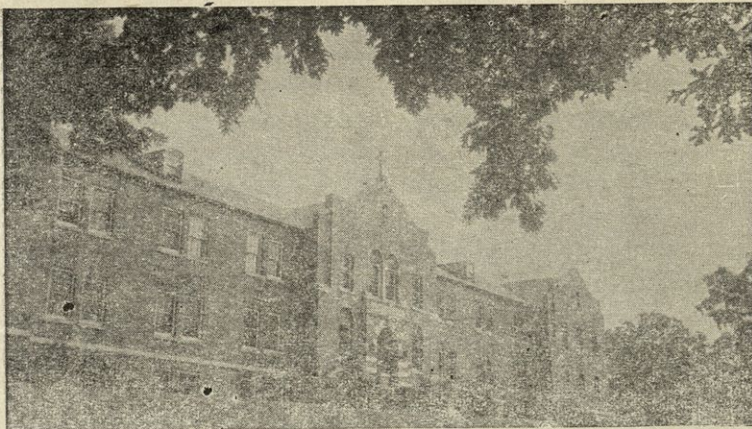
Radi slabega uspeha v tem kraju se je misijonar odločil, da stopi še malo naprej, čeravno sprva tega ni bil nameraval. Odpotoval je v Lac du Flambeau. Toda tudi tam njegove besede niso našle odmeva.

Ko se je končno vrnil v Assinins, je imel za seboj 300 milj potovanja. Kljub temu je bil po nekaj dneh spet na poti — korake je usmeril sedaj proti La Pointu in Fond du Lacu. Na tej poti je premeril 700 milj in bilo je že proti koncu marca, ko je spet zagledal gladino jezerskega zaliva nad svojo naselbino L'Anse.

Še vedno ni našel prilike, da bi se odpravil na polotok Keweenaw med belce. V mislih je imel te ljudi neprestano, da, že dolgo jih je imel v mislih, vendar so bili za enkrat le še skoraj sami Indijanci, ki so bili okoli njega in on med njimi.

Kdor hrepeni ločiti se in s Kristusom biti, ne umrje potrpežljivo, ampak živi potrpežljivo in umrje radostno.—Sv. Avguštin

Ave Maria Koledar bo izšel menda že ta mesec, ali pa kmalu potem. Poslali ga bomo vsem naročnikom tega lista, kot smo delali zadnja leta. Kdor hoče imeti več Koledarjev, da jih pošlje prijateljem tukaj ali v tujini, naj si jih naroči čimprej. Tudi zastopniki in zastopnice naj nam sporočijo, koliko jih želijo.

Cena Koledarju je še zmerom \$1.00. Lansko leto je bilo pomotoma zapisano, da je cena \$1.25, toda ta cena je samo za Evropo in Južno Ameriko, ali za vse kraje izven U.S.A. in Kanade.

Letošnji Koledar je bil tiskan tukaj pri nas, ker i-

mamo zdaj svoje tiskarske priprave.

Ta mesec bomo vsak dan darovali posebne svete maše za pokojne sorodnike in prijatelje naših naročnikov. Vsem naročnikom smo poslali primeren listek, na katerem so lahko zapisali imena onih, katerih se naj spomnimo pri teh mašah. Te listke smo položili na oltar in tam bodo ostali skozi celi mesec november, ki je posvečen spominu na verne duše v vi-
cah.

Romarski dom bo najbrž kar razoglav stal zunaj na mrazu čez zimo, to se pravi, da strehe še menda ne bo gori, razen če kdo čudež stori. Gospodje in bratje se zelo trudijo, da čim največ storijo pred zimo, a odvisno je vse od kdaj pride zima, zgodaj ali pozno. Ne bi nič godrnjali, če pride malo bolj pozno letos, saj lahko drugo leto malo bolj zgodaj pride, če hoče.

Dne 11. septembra so na enem voglu prišli do vrha z opekami, to je do vrha zunanje stene romarskega doma. Za ta sijajen dogodek je bilo treba likof piti, pa zato je delo prenehalo in gospodje so likof pili in tudi "Pittsburgh John" se jim je pridružil. Od onega časa pa je zunanja stena stavbe na treh voglih do vrha dozidana, četrtri vogel pa še malo čaka.

Blejsko jezero pri groti je končno okoli in okoli obzidano in tudi otok Bled ima

PETDESET LET

okoli sebe trden zid. Vi, ki ste bili tukaj letos, ste videli, da ni vode v jezeru, ker se je delal zid okoli njega. Zdaj pa je zid končan in so jezero tudi malo globlje izkopali. Zdaj lahko dežuje, kolikor hoče, tako da bo za zimo lepo zmrznilo in bomo drsali tamle gori.

...Komarji pa si naj vzamejo na znanje, da drugo leto ne smejo več prihajati gor k našemu obnovljenemu Blejskemu jezeru. On kraj bo zdaj prenobel zanje, ki se ne znajo nič lepo obnašati, kadar kdo tja pride. Naj se gredo kam drugam nažlampat.

Prihodnje leto, če Bog da, boste videli nov kip škofa Baraga v Baragovem parku pri groti. Kip je že naročen in se pričakuje, da bo prišel enkrat spomladi.

Do zdaj ste že menda vsi dobili majhen paket z dvemi kangljicami medu, namreč vsi, ki ste nam nazaj poslali knjižice za medeni piknik. Kakor veste, je bil vam ta med poslan samo za pokušnjo, ne pa kot nagrado, kajti nagrade so bile večje in oni, ki dobijo več medu, so imeli svoja imena v oktobrski številki. Smo poslali približno 1125 teh majhnih paketov, torej 2250 onih majhnih kangljic medu. Zato ni nam mogoče vse hitro ven poslati, ker je toliko tega.

Dne 6. oktobra je od tukaj odpotovala izbrana de-

Brat Bonifacij, o.f.m.

Dne 10. novembra bo poteklo ravno petdeset let, odkar je bil naš brat Bonifacij Dimnik sprejet v frančiškanski red kot brat tretjerednik. Bog daj, da bi dobri brat dočkal še petdeset let svojih redovnih obljub.

legacija gor v Marquette, Michigan, kjer je ondotni škof Noa sklical posebno sejo Baragove zveze. V tej delegaciji so bili sledeči: Prevzvišeni škof Gregorij Rožman, Rev. Cyril Shircel, o.f.m., Rev. Michael Cepon, Rev. Ludwig Cepon in Joseph Gregorich. Škof Rožman se je vedno zanimal za Baraga in zdaj rad sodeluje z Baragovo zvezo.

Namen tega sestanka je bilo to, da se natančneje razloži uradnikom Zveze, kakšen je proces za beatifikacijo kake svetniške osebe in kaj se sme torej pričakovati v Baragovi zadevi. Mar-

ketski škof Noa je v dveh letih že veliko storil v ta namen, da se Baraga poviša v čast oltarja, in monsignor Zryd, novi predsednik Baragove zveze, je zelo navdušen za Baragovo beatifikacijo. S takimi osebami za voditelje bo Baragova stvar gotovo daleč prišla.

Nekateri smo nekoliko nepotrpežljivi in bi radi videli, da se Baragu čimprej da čast oltarja. Toda v takšnih zadevah je Cerkev zelo počasna in previdna in ni nič izvanrednega, če preteče celo stoletje, ali pa več, preden je kdo proglašen za blaženega ali svetnika. Da bo pa Baraga enkrat proglašen za blaženega, n'treba imeti nobenega dvoma.

Za praznik sv. Frančiška asiškega, ustanovitelja našega frančiškanskega reda, smo imeli zelo imenitnega gosta, prevzvišenega škofa Rožmana. Pri nas je bil za kosilo in še en čas popoldne, preden je moral nazaj k sv. Štefanu v Chicagi, kjer je vodil štirideseturno pobožnost. Pripeljal ga je sem Father Jerome, o.f.m., kaplan pri sv. Štefanu, in zraven je bil tudi drugi kaplan, Father Klavdij, o.f.m.

Gospod škof je prenočeval pri nas sredi septembra, ko je bil na poti gor v Minnesoto s kanonikom Omanom iz Clevelanda.

Mr. Jože Paulin, iz mesta Charleston, W. Va., bi rad vedel, koliko je še živih prvih naročnikov lista Ave

Maria. Mi bi tudi radi to vedeli. Torej oglasite se, naročniki od l. 1909 do l. 1915. Father Kazimir, začetnik tega lista, pravi, da bi vsakemu osebno odpisal, če mogoče. Pravi, da so bili prvi časi zelo težki za Ave Marijo in da je bilo skoraj na tem, da bi z listom prenehal, ker ni bilo naročnikov in je manjkalo denarja za tiskarske stroške. Samo stari naročniki iz prvih let so ohranili listu življenje takrat in mu omogočili letošnjo 40-letnico. Začetka ni nikakor zgedalo, da bi list dočakal toliko starost.

Father Alojzij, tajnik Lige, svetuje onim, ki želijo kakega begunca v Ameriko spraviti, da naj pišejo na sledeči naslov:

Dr. Miha Krek
10316 Barrett Ave.
Cleveland, Ohio

Zraven tega sporoča Father Alojzij, da ima še precejšnjo zalogo albuma "Slovenija", o katerem smo pisali že v letošnji aprilovi številki. Ni nobene gotove cene za ta album, samo da pošljete kak majhen dar za begunce, pa je album vaš.

Oče Kazimir je bil ustanovitelj tudi slovaškega nabožnega lista, ki se imenuje "Listy sv. Františka". To omenimo zdaj, ker letos slavi ta list svoj 25-letni jubilej. Kot nekateri veste, so bili slovaški frančiškani začetka z nami združeni tukaj v Lemontu in so l. 1929 postali odvisni.

Rev. Michael Železnikar, župnik v mestu Warsaw, Ill., je septembra meseca k sebi povabil Fathra Kazimirja, da sta skupno slavila dvojni jubilej: zlati jubilej Fr. Kazimirja kot frančiškana in 40-letnico lista Ave Maria.

Kot mnogi veste, je bil Fr. Železnikar velik sotrudenik in sodelavec lista Ave Maria že preden je duhovnik postal. Leta 1915 se je listu pridružil in je v Barbertonu, Ohio, agitiral za nove naročnike. L. 1918 je sem prišel in sprejel službo potovalnega zastopnika, kar je zdaj brat Antonin, in je dobil veliko naročnikov.

Začutil je v sebi poklic za duhovski stan in je bila njegova želja, da bi se pridružil slovenskim frančiškanom. Toda prišla je prva svetovna vojna in je moral iti v vojake. Frančiškan ni postal, a Bog ga je drugam priklical.

Imel je svojo novo mašo v Barbertonu. Sedaj je župnik dveh župnij.

Veliko je Fr. Železnikar spisal za ta list kakor tudi za Koledar. Ob 40-letnici je hotel imeti p. Kazimirja pri sebi in je priredil lepo cerkveno slavnost in banket v proslavo omenjenih dveh jubilejev. List Ave Maria je hvaležen svojemu sotrudeniku v najtežjih njegovih letih obstanka.

Sedaj dela Fr. Železnikar veliko za lajšanje bede slovenskim beguncem. Veliko denarja in obleke je nabral po okolici in poslal beguncem. Zdaj ima izpeljano veliko akcijo, da bo čim največ teh revežev spravil v Ameriko. Njegovi farani so nad 50 sprejemnic že podpisali zanje. Za čas 40-urne pobožnosti je povabil zastopnika škofijskih odborov, da je

Ta slika je bila vzeta spredaj našega samostana na dan medenega piknika. Od leve: Rev. Julij Slapšak iz Clevelanda, Rev. Kalist Langerholc, o.f.m., prevzv. škof Rožman, preč. p. Benedikt Hoge, o.f.m., lemontski komisar.

pridigal o slovenskih begun-
cih.

Zadnje čase imamo veliko
sitnosti in težav zastran na-
še pumpe in nam lahko vsak
čas zmanjka vode, če se
pumpa potere. Bo treba
pumpo popraviti in nove
"pajpe" dobiti, kar bo vse
stalo več kot je pumpa sama
stala pred desetimi leti. Slo-
venske sestre so pred krat-
kim imele iste težave in so
bile vsaj en teden brez vode
in so morale vodo nositi vsak
dan.

Obiskal nas je Rev. Jože
Snoj, brat bivšega jugoslo-
vanskega ministra Franca
Snoja in nečak našega po-
kojnega p. Benigna Snoja.
Poleti je prišel v Ameriko iz
Italije.

Pri nas so se nekaj časa
pomudili rojaki iz daljne
Pueblo, Colo., Mr. in Mrs.
John Centa in sin John z že-
no. Pripeljali so se z avtom.

Pri nas je bila nekaj časa
Mary Sattler iz Euclida, O.,
ki je dejala, da jo je Bog

BOŽIČNE KARTE

Imamo letos novo
zbirko prelepih božič-
nih kart. Naročite si jih
od nas čimprej. Stane-
jo \$1.00 po zavojčku
(21 kart). Tiskane so v
obeh jezikih, v sloven-
ščini in angleščini. Po-
vejte, če jih želite s sa-
mo slovenskim besedi-
lom ali s samo angleš-
kim besedilom, ali pa
polovico slovenskih in
polovico angleških

sam sem poslal, da naj nam
pomaga pri raznih opravkih,
da bi mi sami imeli več časa
za romarski dom. Bog ji sto-
tero poplačaj! Ob istem ča-
su je bila tukaj Mrs. Jalo-
vec iz Argo, Ill., ki večkrat
k nam pride, da šiva ali kaj
druzega dela. Mr. Jalovec je
bil tudi tu in se je rad spre-
hajal po naši farmi, dasirav-
no ima slabe noge in se s te-
žavo okoli premika. Rekel
je, da bi bilo boljše, če bi no-

ge odsekal in jih stran vrgel.

Od neke dobre žene smo
dobili sledeči opomin:

"Želim opomniti, da ste v
zadnji številki Ave Marije
vsa imena priobčili, to je de-
lavk, ki so delale za medeni
piknik. Izpustili ste pa tiste,
ki so potice napravile, nam-
reč Mrs. Mary Hočevnar in
Mrs. Johana Smrekar, obe iz
Jolieta. Prosim, da bi v pri-
hodnji številki Ave Marije
priobčili ta imena."

Father Leo, ki je bil spo-
mladi na kolenu operiran, je
zdaj skoraj pri dobrem
zdravju in jo včasih mahne
gor v Wisconsin ali Minne-
soto ribe lovit. On je naš ri-
bič in nam večkrat prinese
zadosti rib za kosilo ob pet-
kih. Zdaj komaj čaka, da
bodo spet ribe v našem Blej-
skem jezeru pri groti.

Naš tišljjar, Mr. Kobal, je
tudi boljši zdaj in spet dela
v svoji tišljarni, četudi ni
pri najboljšem zdravju.

— Samostanski firbec

Ave Maria Koledar

ZA LETO 1949

CENA: U. S. A. & CANADA — \$1.00 DRUGOD — \$1.25

Zanimivi so posebno sledeči spisi in članki: "Krščanski temelj svetovnega miru", spisal Rev. Anton Soklič, c.m.; "Praznovanje božiča pri raznih narodih", Fr. Klavdij Okorn, o.f.m.; "Krompirč-kove zgodbe", Fr. Bazilij Valentin, o.f.m.; "Zgledna Mrs Clare Boothe Luce", Fr. Janez Vianej Trin-ko, o.f.m.; "Janez Žužek", Msgr. John Zaplotnik.

KRAMLIJANJE NA ZAPEČKU

TIMMINS, ONT., CANADA. — Piše **Louis Sustersič**: Predragi frančiškani! Tudi jaz čestitam listu Ave Maria k 40. obletnici obstoja in Vam, ker ste se trudili zanj. Po mojih mislih nobena katoliška družina ne bi smela biti brez Ave Marije v hiši, ko je tako lepo podučljiva, da se more človek v srcu spreobrniti, če količkaj misli o današnjih razmerah.

Ljuba sv. Maria, pomagaj nam in celemu svetu. Ti želim obilo uspeha in mnogo novih naročnikov ob Tvoji 40-letnici obstoja. O žalibog, jaz ga poznam šele od 31. leta, kar je prvič Rev. B. Ambrožič prišel sem v Canado, v Timmins. Ga je on nam priporočil. Kako je lep za brati! Smo se ga naročili nas več v Timminsu. Lepa hvala zanj. Ko njega ne bi bilo sem, še danes ga ne bi poznali. Vsa čast gre njemu za list Ave Maria in za naše duše, ki jih je očistil in na lepšo bodočnost pripravil.

Iz srca želim in sveti Mariji priporočim, da bi kakšen duhovnik iz ujetništva sem v Timmins prišel, da bi še mi imeli enega slovenskega duhovnika tukaj. Kako bi bili srečni, ko bi vsaj vsaki mesec eno slovensko pridigo slišali.

Če se Vam zdi kakšna vrstica priporočljiva, jo denite v **Zapeček** k tistemu prijaznemu možičku, ki tako ljubeznivo čaka, kje bo kakšno ujel.

CLEVELAND, O. — Piše **Mary Linc**: Dragi očetje frančiškani! Enkrat sem bila srečna in sem zadela na srečko med in mi je zelo prav prišel za božično potico in

za v čaj in za prehlad, ker je zelo dober in sladak. Mogoče bom pa zopet kaj srečna.

Za enkrat me ne bo na piknik, ker sem bila pri Vas 14. in 15. avgusta kot romarica oltarnega društva sv. Kristine iz Euclida, O., h kateri fari tudi spadam. Bila sem prvokrat in ne morem povedati, kako se mi je dopadlo, kako smo pele in molile k Materi Mariji Pomagaj na čast. Tudi prevzvišenega škofa Rožmana sem videla že trikrat in tudi govorila z njimi. Zelo so prijazni in se pogovarjajo z vsacim. Bog jih živi in ohrani še mnogo let med ameriškimi Slovenci.

Ako mi Bog zdravje da, še bodem večkrat šla na božjo pot v Lemont. Zelo smo bile povsod lepo sprejete in postrežene, na vožnji kakor tudi pri Vas v Lemontu. Kar ne morem pozabiti, kako je bilo lepo in prijazno tam gor na hribčku pri Mariji. Bodite vsi skupaj prav lepo pozdravljeni.

P. S. Ako hočete, lahko denete v **Zapeček** v Ave Marijo.

AMITYVILLE, N. Y. — Piše **Agnes Xeller**: Častiti očetje Franciscan! Vaš med sem že pokusila in ravno v pravem času pride, ko je vse prehlajeno in kašlja. Pa kar malo lipovega čaja skuhati pa eno žlico medu, pa si zopet dober.

Jaz imam že vse zvezke od Ave Marije. Saj mislim, da sem bila prav pri ta prvih. Naročila me je pa Mary Ogrinc, ki je moja prijateljica. Takrat je bila v Brooklynu. No, zdaj je poročena. Rada bi vedela za njen naslov. Znabiti ga vi veste.

CORNING, CALIF. — Piše **Albina Prijatelj**: Dragi urednik! Jaz sem brala v Ave Maria mesečniku, da boste napravili sveto pismo. Jaz bi tudi rada en zvezek, kadar ga boste imeli.

Mi imamo Ave Marijo že petindvajset let. Moj pokojni mož je ljubil Marijo. On je večkrat poslal za maše in za semenišče je pomagal.

LAMBAU, QUE., CANADA. — Piše **Janez Bančič**: Spoštovani! Sem eden izmed mnogih slovenskih beguncev, ki so bežali od doma, da so ušli smrti in eden izmed tistih, ki so sedaj v Canadi.

Sem pa tukaj daleč naokoli sam Slovenec, zato mi je vsaka reč, ki je količkaj slovenska, draga, posebno tudi Vaš nabožni mesečnik "Ave Maria", katera naj mi sveti v temnih urah tukajšnjega življenja. Zato bi Vas prosil, da mi ga pošiljate. Ako bi bilo mogoče, bi Vas prosil za vse številke letošnjega leta.

CLEVELAND, O. — Piše **Mary Zupančič**: Častiti očetje frančiškani! Tako rada berem **Kramljanje na zapečku** in tudi se mi zelo dopade.

Zdaj sem se pa še jaz namenila malo napisati od moje stare matere v starem kraju,

Škocijan pri Turjaku. Bilo je leta 1927. Mati so bili v 83. letu starosti. V cerkev niso mogli iti več dostikrat. So pa doma pobožne knjige prebirali. Imeli so jih ene pol skrinje. Še takih knjig so imeli, ki so bile črke, namesto "v" je bilo "f", prav stare. Jaz kot mlado 17-letno dekle sem se špasa-la ž njimi: "Kako ste neumni, ko to zmeraj prebirate. Saj dosti mož, ki so prišli iz ruskega ujetništva, nič ne verujejo v Boga. Še v cerkev niso šli." Sem rekla: "Mati, če boste Vi umrli, morate meni priti nazaj povedati, če je Bog ali ne. Zakaj dosti ljudi tako pravi, da ga ni." In mati so se zagvišali, da mi bodo zares prišli povedat.

Umrli so še tisto leto, 12. septembra, 1927. Na noč pred rožnovensko nedeljo so zares prišli v sanjah. Jaz tako trdnega spanja sem bila, da bi žiher s kanonom streljali, bi se ne zbudila. Ali te sanje so me pa zbudile. Reklo so je neki dolini "Globoko" in kolovozna pot je peljala ob dolini. In šla sem po poti in mater zagledam v dolini. Zavpijem, "Kaj delate tam doli? Saj ste umrli. Kako da ste tukaj?" So rekli: "Jaz sem ti obljubila, da bom nazaj prišla povedat, če je Bog ali ne, pa sem prišla. Povem ti, da je Bog in vice in nebesa so in pekel. Jaz sem pa v vicah. Moli zame. Bog je zares in njega ne pozabi."

In hoteli so k meni priti po bregu, a v tistem hipu sem se pa zbudila. Gospodinja sem poklicala in ji vse povedala in nas vseh je bilo groza. In glih tisto jutro smo mislili iti na Brezje k Mariji Pomagaj, pa bi bili vsi zaspali, če se ne bi jaz v takih sanjah zbudila. Smo bili pozabili uro narihtati.

Že več let želim, da bi prišla k Mariji v Lemont, pa do zdaj mi niso razmere dopustile. Če bo Bog dal, pa drugo leto se vidimo.

CHICAGO, ILL. — Piše **Leo Mladič**: To so spomini nekdanjega zastopnika lista Ave Maria. L. 1922 sem sprejel od tedanjega urednika in ustanovnika lista Ave Maria, Fathra Kazimirja Zakrajška, zame prijetno nalogo potovalnega zastopnika za list. Šel sem na delo z veseljem, ker sem

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

MARY LEVAR, Cleveland, O.
ANNA GORKOS, Cleveland, O.
JOHN POTOVAR, Cleveland, O.
JOHN CENTA Sr., Pueblo, Colo.
JOHN CENTA, Jr., Pueblo, Colo.
PETER ČEMAŽAR, Chicago, Ill.
IVAN HAJDINJAK, Toronto, Ont., Canada
Mr. Mrs. FRANK INTIHAR, Eveleth, Minn.

imel to delo za svojo čast, da sem mogel kaj storiti za tako lep list, kakor je list Ave Maria. Zlasti tedaj je izhajal dvakrat na mesec in so vanj pisali izvrstni možje kakor Fr. Hugo Bren, Fr. Trunk, Rev. Smolej, Andrej Tomec in drugi poleg urednika.

Naj povem, kaj sem doživel v slovenski naselbini v Kansas City, česar nikoli pozabil ne bom, tako sem bil ginjen.

Oglasil sem se seveda najprej pri župniku Rev. Peršetu in ga prosil za priporočilo na prižnici za list. "Ravno prav ste prišli," je dejal. "Ravno se pripravljam, da bi zidal novo cerkev. Predno pa začnem, bi pa rad vedel, kakšen je duh v fari. Če bo ljudstvo sprejelo list Ave Maria in pokazalo, da ima smisla za katoliški tisk, jo bom zidal; če ne, pa ne! Pridite mi poročat."

In šel sem z zastopnikom lista, Mr. Majerle, po hišah. Vendar kaj takega, kar sem doživel tam, nisem doživel nikjer drugje. Ljudstvo po hišah naju je sprejemalo s tolikim veseljem in tako rado obnavljalo svojo naročnino, drugi se pa na novo naročali, da sem bil kar ginjen. Tolikega uspeha nisem nikjer več doživel.

Tako sva prišla k neki ženski, ki nam je začela tožiti, kako veliki križi jo teže. Zlasti težak križ ji je bil mlad in krepak sin, ki je pa zbolel na živcih. Ravno je prišel domov in sva videla, da je to res.

"Naročite se na list Ave Maria. Začnite moliti k Mariji in k nji se zatecite. Marija Vam bo gotovo pomagala," sem ji dejal.

"Sem že naročena, samo zastala sem v naročnini," je odgovorila. "Dobro, pa plačala bom za nazaj in še za eno leto naprej in z molitvijo se obrnila k Mariji!"

Čez eno leto sem prišel drugič v naselbino. Ženska me je čakala že pred vrati. "Mr. Mladič, pojdite sem," je rekla in šel sem. Vsa vesela in srečna pripoveduje, da so vsi križi minili.

"Kaj pa s sinom?" jo vprašam, ko sem se spomnil, kaj je bilo lani. "Vse dobro! Že dela. Zdrav je. Po Ave Mariji me je Marija uslišala. Do smrti bom v zahvalo naročena na list," je skoraj solzna pripovedovala.

Uspeha v Kansas City pa nihče ni bil bolj vesel kot Father Perše. "Kako je, Mr. Mladič?" me je nagovoril, ko sem prišel k njemu. "Prosim, povejte mi čisto odkrito, kako ste našli."

"Izvrstno, Father!" sem mu ves vesel odgovoril in povedal vse, kar in kakor sem doživel v fari.

"To me pa veseli," pravi smeje. "Sedaj bom pa zidal novo cerkev!" To je bil začetek zidave nove cerkve v Kansas City, na katerega sem ponosen tudi jaz še danes.

Ostal sem v naselbini še nekaj dni, ker mi ljudje kar niso pustili oditi, zlasti Mr. Majerle je bil tako vesel, da mi ni pustil.

Šel sem po celi Ameriki potem ne enkrat, pa kaj takega, kar sem doživel v Kansas City, nisem nikjer več doživel. Še danes sem vesel tega in zato ob 40-letnici Ave Maria to povem javnosti in se še enkrat dobri naselbini v Kansas City zahvalim za vse to. Bog jo živi.

(Še drugi stari pijonirji naj pišejo svoje spomine na Zapeček. Z veseljem jih bomo objavili. — Uredništvo)

CLEVELAND, O. — Piše Josephine Kocin: Prečastiti očetje frančiškani! Po dolgem času se Vam spet oglašam na Vašem

MOLITE

za naše pokojne naročnike:

FRANK URBIHA, Eveleth, Minn.
 URSULA ZNIDARSICH, Eveleth, Minn.
 JOHN TOMAŽIN, Virginia, Minn.
 MICHAEL SPEHAR, Duluth, Minn.
 MRS. J. FALE Chicago, Ill.
 JOS. MARINČIČ, Cleveland, Ohio
 KATHERINE KOČEVAR, Joliet, Illinois
 ANNA BUCHAR, Joliet, Illinois
 VICTOR KRANJC, Waukegan Illinois
 MARTIN VIČIČ, Cleveland, Ohio

NAJ POČIVAJO V MIRU!

Zapečku. Kako se kaj imate tam v Vašem lepem Lemontu? Upam, da boljše kakor tukaj v Collinwoodu, ker tukaj nas je tarla en čas huda vročina, pa sedaj je že en malo boljše.

Sem malo zamudila za Vaš Baragov klub, pa Vam tukaj pošiljam spet pet dolarjev za ta naš lepi dom, da bi bil vsaj kmalu dokončan. Ljubi Bog daj dosti posnemalcev in dobrotnikov.

Zdaj pa pošiljam en lepi pozdrav naši ljubi Gospe Mariji Pomagaj lemontski za njen god in praznik, ki je že blizu, njeni lepi rojstni dan, mali šmaren. S tem pozdravom jo počastimo kot našo dobro Mater. Vsaka zemeljska mati je počaščena od svojih otrok za vsaki rojstni dan. Marija je tudi naša prava Mati. Tudi njo moramo počastiti za njen rojsten dan. Ona bo nam prišla na pomoč v vseh potrebah. Torej dajmo ji pozdrav:

Stotisočkrat bodi počeščena, o Marija božja Mati, kolikor je zvezd na celem svetem nebu, hči nebeškega Očeta, Mati Sina božjega, nevesta svetega Duha, živ tempelj božji, same svete Trojice! Ta pozdrav vzemi od nas, Marija, za Tvoj lepi rojstni dan.

Zdaj še Vam kličem: Bodite pozdravljeni, vsi očetje frančiškani in vsa lemontska družina!

BRADDOCK, PA. — Piše **Mary Petelin**: Dragi očetje! Poveste, da je 40-letnica, kar je Ave Maria ustanovljena. Čakajte, jaz sem se poročila leta 1906. Čez eno leto in pol so prišli Rev. Zakrajšek v moj havs in sem se naročila na Ave Maria. Ji privoščim še 40 let in še naprej.

Pozdravim Rev. Zakrajška, ko ima 50 letnico, da bi ga Bog ohranil še mnogo let in tudi škofa Rožmana.

V HVALEŽEN SPOMIN

MICHAEL SPEHAR

Zatisnil je svoje zemeljske oči v sredo, 15. sept. tega leta, v mestu Duluth, Minn. Nekako deset dni pred smrtjo sem bil pri njem. Mož je veliko trpel v svoji bolezni in se mi je usmilil, ker je vsakih par minut občutil strašne bolečine v nogi. Tedaj je vedno pogledal na križ in rekel: "Samo na križ pogledam, ki je vse moje upanje, in naj se zgodi božja volja."

Pokojnega sem poznal že 30 let ter je bil vedno isti močni katoliški mož, ki se ni nikdar oddaljil od svojega katoliškega prepričanja, pa naj so drugi rekli, kar so hoteli. Bil je mirne in tihe narave, a kadar je spregovoril, je lahko vsak spoznal, da je vse dobro premislil, predno je kaj povedal. Večkrat sem se čudil, kako so ga njegovi že odrasli otroci poslušali in spoštovali. Imel je tudi lepo navado, da je pri imenu Jezus vedno dostavil: "Bodi mu čast in slava!" Brez tega dodatka ni spregovoril najsvetejšega Imena.

Pred par leti sem tudi spoznal, kako zelo je cenil sveto mašo. Ko ni mogel več delati ter je le nekaj malega pokojnine dobival, je prišel nekega dne njegov sin k njemu in mu dejal: "Ata, v tovarni prosí gospodar, če bi prišli zopet v tovarno,

toda bi samo pri vratih sedeli in pazili, da bo vsak, ki pride notri, imel svoj znak pripet na obleki." "Počakaj, sinko," mu je odgovoril oče. "Bom premislil danes, jutri ti bom pa odgovoril." Drugo jutro pokliče sina in pravi: "Veš, vse sem dobro premislil. Ne bom šel. Precej velika družina je bila pri nas. Jaz in mama sva težko delala, da sva vse preživela, sedaj ste pa vsi odrasli. Pokojnino, ki jo dobivam je res mala, tudi je vse tako drago, pa za naju z mamo bo že; saj sva navajena skromno živeti. Dokler ste bili otroci majhni, sva morala delati, jaz v tovarni, mama doma, in k sveti maši nisem mogel drugače kakor samo ob nedeljah. Sedaj pa hočem tudi za dušo malo poskrbeti. Sedaj lahko grem vsak dan k sv. maši in k sv. obhajilu ter opravim križev pot in to je meni več vredno kot vsi tolarji, ki bi jih zaslužil. Da bi sedaj vse to opustil zaradi tolarjev — ne, tega pa ne!"

Na ta pogovor sem se takoj spomnil, ko sem slišal, da je ta mož umrl. Dobra dela je vzel s seboj, dolarji mu pa nę bi nič koristili. Res lep zgled, mnogim v pouk, ki celo ob nedeljah pol ure ne dobjó za mašo, ampak ves dan delajo, kot da nimajo duše, in mislijo, da bo vse narobe, če svojega dela prav v nedeljo ne izvršijo.

Pokojni je bil do zadnjega časa zastopnik našega lista. Naj mu Bog in Mati božja za vse obilno poplačata. Družini pa izražamo iskreno sožalje ob izgubi tako dobrega očeta.

BRAT ANTONIN

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

DAR LISTU — Po \$5: M. Jerič. — Po \$3: Mrs. Dratler. — Po \$1: M. Kolenc.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$5: C. Mar. L., J. Novak, M. Kuhar. — Po \$2.50: C. Kastelic, H. Maren, S. Kobilly. — Po \$2: A. Zupančič, A. Kochevar. — Po \$1.50: Mrs. M. Cinco, Mrs. M. Nemgar, M. Ariach. — Po \$1.25: R. Kaplan. — Po \$1: Mrs. H. Maren, Mrs. A. Stopar, M. Kovach, J. Marolt, J. Makše. — Po 50c: T. Urbiha, M. Stariha, F. Zbasnik.

ZA ROMARSKI DOM. — Po \$30: A. Gorkoš. Po \$25: J. Potokar. — Po \$22: P. Chemažar. — Po \$10: Mr. Mrs. Frank Intihar. — Po \$5: M. Levar, Mr. J. Centa Sr., Mr. J. Centa Jr., I. Hajdinjak. — Po \$4: P. Ausez. — Po \$3: L. Glavač. — Po \$2: M. Pogačnik.

ZA LUČKE — Po \$3.50: Miss S. Kerch. — Po \$3: Mr. J. Hočevar, A. Kožel. — Po \$2: A. Ostrovič, M. Rangus. — Po \$1.50: J. Dedek, M. Tkalčič, A. Jesenovc. — Po \$1: U. Trtnik, M. Gerup, Mrs. F. Kastigar, M. Sivic, Mrs. F. Jakulin, A. Skolar, A. Somrak, N. N. Mrs. M. Marino, F. Lavrich, M. Šircelj, M. Kovach, Mrs. F. Kastigar, Mrs. L. Zupec, F. Fink. — Po 50c: Mrs. F. Bachnik, J. Intihar, J. Petek, F. Kvaternik, M. Stukel, F. Vertin, J. Repar, L. Belaj, M. Jerič, M. Papež, J. Tushar, F. Tomšič, M. Mrak, V. Deslič, F. Dropp, A. Plemel, H. Galičnik, A. Čajnar, M. Tersar, R. Kaučič, F. Japel, K. Kolenc, M. Ambrose, M. Kolenc. — Po 25c: M. Madic.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$40: F. Garvoda. — Po \$10: J. Barbish, Mrs. C. G. Inar, J. Plut, A. Mahne, J. Prijatelj.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$5: M. Jerič. — Po \$2: M. Tkalčič. — Po \$1: M. Papež.

ZA SV. MAŠE — Po \$70: A. Jarc Jr. — Po \$40: Mrs. M. Kranjc. — Po \$30: F. Vičič. — Po \$15: A. Vidmar, M. Gorup. — Po \$10: O. Lonchar, Mrs. F. Dunn, J. Ravnik, Mrs. P. Persche, Mrs. A. Stopar. — Po \$7.50: A. Bogolin. — Po \$5: A. Jursinovič, Peje Fam., F. Kuhar, M. Hočevar, A. Gale, Mrs. U. Budič, F. Mačerol, Mrs. A. Princ, Mrs. J. Furlan, M. Yenc, J. Noyak, K. Toporiš, U. Črnkovich. — Po \$2: F. Selak, R. Pozlep, Mrs. Simonšek. — Po \$3: T. Lekan, R. Chucnik, J. Novšek, M. Ambroz, F. Vraničar, M. Plut, M. Gande, Mrs. Oberstar, M. Rangus, Mrs. F. Karsnick, Mrs. L. Zupec. — Po \$2.50: Mrs. F. Jalovec, V. Kamnikar. — Po \$2: Mrs. E. Zaubkovec, A. Kožel, H. Galičnik, J. Vesel, G. Repp, T. Umek, J. Kerzič, Mrs. Simonšek, F. Jakulin, F. Holst, Mrs. M. Alduk, Mrs. J. Sedmak, T. Urbiha, M. Stukel, M. Matkovich, N. N., F. Majerle, A. Starich, M. Sivic, F. Košir, N. N., F. Bresnick. — Po \$1.50: Mrs. M. Nemgar, M. Peček. — Po \$1: A. Blachart, H. Araus, B. Bevec, I. Majnik, Mrs. F. Kastigar, J. Murn, J. Intihar, J. Petek, F. Kvaternik, A. Zakrajšek, A. Mihevc, R. First, A. Plemel, Mrs. H. Zore, Mr. J. Hočevar, A. Skolar, A. Somrak, A. Čajnar, J. Janežič, M. Tersar, Mrs. F. Kastigar, J. Hočevar, F. Pogačnik, M. Kolenc.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, Materi božji, Mariji Pomagaj in ljubi Mariji na Brezjah za pridobljene milosti:

F. Pogačnik, A. Kožel, M. Yenc, C. Marolt, M. Sivic.

ANNA SCHUSTER 4 49
1012 DILLINGHAM AVE.
SHEBOYGAN, WIS.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

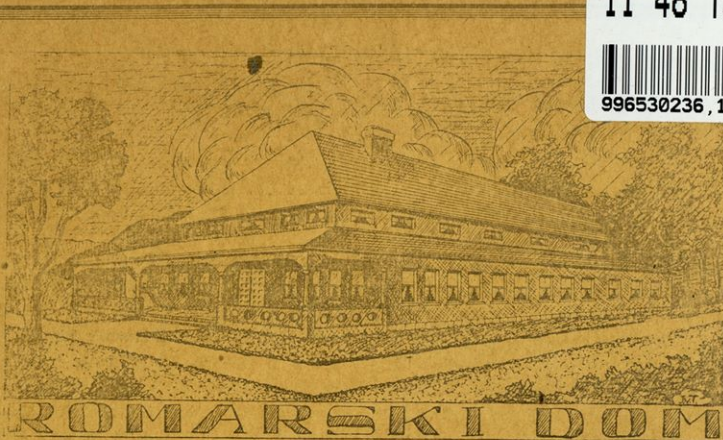
DS

II 48 132₁₉₄₈

996530236, 11

COBISS

Kakor je že vsem znano, lemontski frančiškani zidamo dolgo zaželjeni romarski dom. Delo smo kar sami prevzeli, ker bi bili stroški preveliki, ako bi to delo izročili kontraktorju ali kakšni zidarski kompaniji.

Zgornja slika kaže prvotni načrt za romarski dom. Sedanji načrt je precej spremenjen, ker bo stavba dvakrat večja kot pa smo jo od začetka v mislih imeli.

Romarski dom bo obsegal dve nadstropji s štiridesetimi privatnimi sobami. V sili bodo lahko štirje ljudje spali v eni sobi. Zraven privatnih sob bodo še dve večji spalni sobi, vsaka z dvajsetimi posteljami.

Ravno na sredi romarskega doma bo velika dvorana, ki bo lahko služila za obednico, za razne seje, shode, duhovne vaje, itd. Po dolžini bo ta dvorana devetdeset čevljev, po širini petdeset čevljev, visoko pa bo dvaintrideset čevljev. Zraven te dvorane bo kuhinja.

Blizu vrat bo sprejemna soba, v kateri bodo na prodaj razni nabožni predmeti, kakor na primer rožni venci, molitveniki, svetince, kipi, itd. Torej teh reči ne bomo več prodajali v Ave Maria ofisu.

Romarski dom bo zidan z opeko, ki bo iste barve, kot je naš samostan.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.